

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

№4(28) 3 квітня 2024
volyn.com.ua
Ціна 15 грн

4 820230 060041 >

«Нехай народять класних дитят –
КУЧЕРЯВИХ КОМАРОВЕНЯТ!»

«Якщо на «Танцях
із зірками» ми
не розсварилися, то
будемо жити разом
до 90 років і помremo
в один день»

● ІСТОРІЯ НОМЕРА

Розповідь про кохання найбільш таємничої
зіркової пари українського шоу-бізнесу:
40-річного телеведучого Дмитра Комарова
і моделі та ведучої Олександри КУЧЕРЕНКО,
яка молодша за нього на 14 років

Зіркове почуття – на с. 8 »

● НІХТО, КРІМ ТЕБЕ

Бог витягнув їх
із наркотичної
безодні та подарував
сім'ю і дітей

Наталія і Володимир
Чайковські довели,
що Віра може
витягнути з будь-якої
моральної безодні.

**Репортаж із дому,
де живе любов, – на с. 2–3 »**

● ДО СЛІЗ:

«Якщо буде
хлопчик,
назвіть його
Миколою...»

с. 11

«Мама, ну, улыбайтесь, птічка все одно не вилетить!»

Фото із сайту ukr.net.

Чому кумедна «мама» Сердючки не вийшла заміж за Андрія Данилка

Верка Сердючка вже давно
співає: «раша, гудбай!»

● ЗІРКОВЕ ЖИТТЯ

Культову Верку Сердючку обожають не тільки в
Україні, а й далеко за її межами, проте цю ексцентричну
пані зі срібною зіркою на голові неможливо уявити без
її незмінної компаньйонки – «мами» Інни Адольфівни.
І в багатьох прихильників цього дуету не раз поставало
запитання: чому ж багаторічна дружба Інни Білоконь з Андрієм Данилком
так і не переросла в роман, чутки про який ходять буквально
з часів створення культового дуету?

«
Їхня дружба
зародилася
ще з полтавського
театру мініатюр
«Компот».

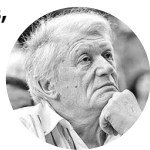
Відповідь на це запитання – на с. 9 »

Фото із сайту tsn.ua.

ЧЕКАЙ МЕНЕ

• ДО СЛІЗ

Юрій РИБЧИНСЬКИЙ, 78 років, поет, драматург, сценарист, один із засновників сучасної української естрадної пісні, народний артист України, Герой України

Чекай мене, кохана, із війни,
Чекай мене і в березні, і в грудні,
Чекай мене, як взимку ждуть весни,
Чекай мене, як свята ждуть у будні...
Чекай мене, чекай мене,
Чекай мене, як свята ждуть у будні...
Чекай на мене під сирени вий,
Коли палає і земля, і небо,
Чекай мене – і я прийду живий!..
Чекай мене – і я прийду до тебе!..
Чекай мене, чекай мене,
Чекай – і я живий прийду до тебе!..

*Я повернусь, любов моя свята,
Я повернусь – й розвіються тумани,
Я повернусь – й відновляться міста,
Я повернусь – й загоються всі рани!..
Я повернусь!.. Я повернусь!..
Я повернусь – й загоються всі рани!..*

Чекай мене під сонцем і дощем,
Чекай мене і в спеку, і в морози,
Чекай мене, коли у серці щем,
Жіночі не приховуючи сльози...
Чекай мене, чекай мене,
Жіночі не приховуючи сльози...
Чекай і вір, що я прийду, коли
Замовкнуть на землі страшні гармати,
І діти, що цей час пережили,
Ніколи у війну не будуть грати...
І у війну, і у війну
Ніколи діти вже не будуть грати...

*Я повернусь, любов моя свята,
Я повернусь – й розвіються тумани,
Я повернусь – й відновляться міста,
Я повернусь – й загоються всі рани!..
Я повернусь!.. Я повернусь!..
Я повернусь – й загоються всі рани!..*

Я повернусь як сонечко з п'їтьми,
І ти мені, немов дарунок Бога,
Народиш дівчинку, яку назвемо ми
Вікторія, що значить Перемога!..
Вікторія, Вікторія,
Вікторія, що значить Перемога!..
Я повернусь, як сонечко з п'їтьми,
І ти мені, немов дарунок Бога,
Народиш дівчинку, яку назвемо ми
Вікторія, що значить Перемога!..
Чекай мене, чекай мене,
Я повернусь, чекай мене!..

Прослухати пісню на ці слова Юрія Рибчинського (музику написав Ніколо Петраш) можна за цим Qr-кодом.

Фото із сайту ukr.media

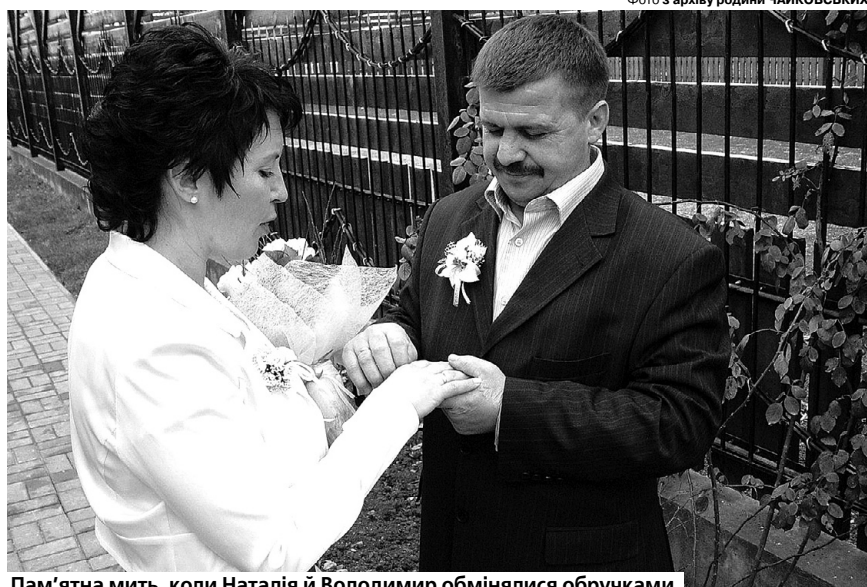
«Чекай мене – і я прийду живий!..»

Бог витягнув їх із наркотичної безодні та подарував сім'ю і дітей

Фото з архіву родини ЧАЙКОВСЬКИХ.

• НІХТО, КРИМ ТЕБЕ

У кожного з подружжя Чайковських спочатку було своє життя. «Пропаше», як сьогодні кажуть Наталія і Володимир. Тож воліли, аби швидше закінчився їхній шлях на цій землі. Вона – наркоманка з юних літ, він – алкоголік, були, як мовиться, на самому дні, звідки, здавалося, вже не піднятися. Та Бог простягнув їм руку допомоги, і вони стали Людьми, пізнали щастя батьківства

Пам'ятна мить, коли Наталія й Володимир обмінялися обручками.

Катерина ЗУБЧУК

«СПОЧАТКУ КАЙФУВАЛА, А ПОТІМ ПОЧАЛОСЯ ТЕ, ЩО ЗНИЩУВАЛО МЕНЕ»

Із Чайковськими ми зустрілися в селі Оздів, що неподалік Луцька, у їхній новій хаті, яку вони побудували поряд зі старенькою, котра дісталася родині у спадок від Наталіної бабусі. Переді мною була вродлива, життєрадісна жінка. І навіть важко уявити те, про що вона розповідала: з юних літ, пізнавши наркотики, пристрастилася не лише до цього дурману, а й до крадіжок, – треба ж було «дозу» за щось купувати, тож тричі потрапляла за ґрати...

Відразу скажу, що Наталія була в розмові дуже відвертою. Я почувла історію падіння, яка почалася, коли дівчинка була зовсім юною, а закінчилася, як жінка мала вже 34 роки. Росла, як сама каже, у нормальній, люблячій сім'ї, що проживала в Луцьку. Були дитячий садок, школа... Ось якраз після школи захотілося самостійного життя.

– Спочатку був непослух, ігнорування того, що батьки забороняли, наприклад, гулянки вечорами допізна, – розповідає жінка. – А потім – тяга до розваг. Коли ми з центру міста переїхали на проспект Карла Маркса (нині – Відродження), у мене з'явилася компанія, як мовиться, однодумців. Ми ходили на дискотеку. Звичайно, випивши по п'ятдесят грамів чи покуривши травки для настрою. Все було добре і гарно. А потім почалося те, що знищувало мене. Уже ніхто не пригощав, як раніше, – треба було самій добувати наркотик. Оскільки я ніде не працювала, бо й нічого не вміла робити, то вихід один – красти. До пори, до часу просила гроші й у батьків. Вони вже бачили, в яку біду я потрапила, і на перших порах вірили в мою байку, нібито кошти підуть не на наркотики, а на те, щоб я підлікувалася, «зискочила» з голки.

Перший раз Наталія потрапила в колонію за крадіжку із супермар-

Коли Чайковські одружилися, то і в дочки Наталії, Ані, була справжня мама, не заклопотана думками про наркотики.

кету. Тоді їй було 24. Два роки ув'язнення – таким був вирок. Вийшла, правда, на волю через рік, бо ж це була перша судимість. Сиділа в Одесі – ще молода, весела, як пригадує, і сприймала це швидше як романтичну пригоду, ніж покарання. У результаті звільнилася такою, як і була. З тим же бажанням – уколотися. Тож не довго затрималася на волі. Але за цей час встигла народити дитину («був у мене тоді молодий чоловік»), хоч материнством не переймалася – життя своє віддавала наркотикам, а не доньці. Аню, так назвали дівчинку, доглядала мати Наталії.

– Вернулася я додому, відсидівши трохи більше трьох літ, – пригадує жінка. – Тоді вже була думка, що далі так жити не можна. Коли хотіла попрощатися зі старим минулим, то приїжджала в Новий Оздів Луцького району (батьки на той час жили тут, у хаті моєї покійної бабусі, залишивши квартиру в Луцьку мені й моєму братові). Але мене ненадовго вистачало: минуло 3–4 дні, і я знову їхала в місто в пошуках наркотика.

Тож була і третя судимість. І страшна депресія, і навіть спроба покінчити із життям. Жінка уже так загрузла в бруді, що іншого виходу не бачила («тоді рідні мої, нарешті,

з полегшенням зітхнули б – переплакали б і жили далі...»). Але Бог врятував Наталію від гріха самогубства. Була зустріч із віруючими людьми, знайомство з релігійною літературою, після чого, як сьогодні висловлюється жінка, ставало світліше на душі. З'явилася думка про майбутнє без наркотиків. Після третьої «ходки» за ґрати жила у матері на хуторі, на природі і зрозуміла: «Якщо зараз не вирвуся з лап страшного життя, то вже треба йти на сьомий поверх і кидатися вниз головою, щоб напевне розбитися».

А потім служителька церкви євангельських християн-баптистів «Фіміам» у Луцьку, яка теж була колись наркоманкою, запропонувала Наталії прийти у центр реабілітації. І вже там Бог почав ліпити з неї, на той час 34-річної, нову людину, вчити, як далі жити.

«У НАРКОДИСПАНСЕРІ ЛІКУВАВСЯ, НЕ РАЗ КОДУВАВСЯ, ПО БАБКАХ ІЗДИВ, А ВРЯТУВАЛА ЦЕРКВА»

Володимир родом із села Береськ Рожищенського району. Він на сім років старший від Наталії. Якщо коротко, як каже чоловік, то були школа, профтехучилище, армія. І... склянка з ранньої юності.

Ось такі сини-козаки ростуть у Чайковських.

якомусь «бомжатнику», і завіз у наркодиспансер, щоб привести його до тям. А вже потім був реабілітаційний центр.

– До п'яти місяців був у Борохові Ківерцівського району, де знаходиться цей центр для чоловіків, – пригадує Володимир. – А потім пастор запропонував роботу на будівництві храму. Згодом знадобилася моя професія водія. Бог мене витягнув із болота, яке засмоктувало остаточно. Я не раз говорив: якби раніше знав про церкву «Фіміам», про її реабілітаційний центр, то не змарнував би стільки літ свого життя. Прийшовши до Бога, почав читати Біблію, покаюся, прийняв хрещення, став жити по-новому.

«Я – ВЖЕ НЕМОЛОДИЙ, ТОЖ СПИТАЮ НАПРЯМУ: ЧИ СТАЛА Б ТИ МОЄЮ ДРУЖИНОЮ?..»

Читачі вже зрозуміли, що життєві дороги наших героїв, які були у кожного свої, перетнулися. Коли Наталія була у реабілітаційному центрі, Володимир уже шоферував при церкві «Фіміам». Побачив її одного дня, звернув увагу на жінку, яка здалася йому не такою, як її подруги, і з того часу придивлявся до неї.

– І коли я, – розповідає Наталія, – вийшла на третій етап реабілітації (тобто церква і дівчата-служителі благословили мене на життя поза церквою, як мовиться, «на свої хліба»), Володя зателефонував. Запросив поїхати з ним до Львова, в аквапарк (віз людей автобусом у місто Лева). Але я відмовилася. Якось дуже несподівано це було. По правді, я і не думала, щоб після реабілітації зразу шукати собі пару. Турбота була інша – як зуби вставити, телефон купити – набути те, що втратила, коли кололась. А ще – як знайти роботу й реалізувати себе. Але мій майбутній чоловік не здавався. Якось він приїхав із відрядження (здається, на Закарпатті був) і, побачивши мене, запропонував підвезти додому. Тоді і почав цю мову: «Я – вже немолодий, не буду здалеку заходити – спитаю тебе напругу: чи стала б ти моєю дружиною?» Одне слово, зовсім не романтично все було, але чітко і ясно. Я не відразу сказала «так». Не лукавлю, мені хотілося пожити самій. Одержавши крила, насолоджуватися своїм новим життям. Я ж розуміла, що в заміжжі почнуться якісь клопоти, сімейна рутинка. Тож сказала, що подумаю. Володя дав мені на роздуми два дні.

І ще таке одкровення:

– Якби ми зустрілися з ним, коли я була наркозалежною, то я і не глянула б на нього як на чоловіка. Наркоманки взагалі не звертають

особливої уваги на чоловіків, бо в голові одне – як роздобути «дозу». Якщо і є якийсь співмешканець чи друг, з яким ти вживаєш наркотик, то це просто ділові стосунки, взаємовиручка. Але Володя зробив мені пропозицію в моєму новому житті, і я вже дивилася на нього зовсім іншими очима. Бог мені якось чітко сказав: «Думай – не думай, дівчино, а я тобі даю цього чоловіка. Якщо навіть і зовнішністю він тобі не зовсім підходить, бо ти, може, мала якісь інші погляди на свій ідеал (хотілося б вищого, стрункішого), то я тобі даю його...»

Оскільки Володимир і Наталія з листопада 2010 року – у парі (це сталося невдовзі після того, як жінка прийняла хрещення), то зрозуміло, що таки було сказане очікуване Володимиром «так». Вони молилися, як розповідають, зверталися до Бога, щоб він дав їм відповідь на питання: чи це мій чоловік (дружина)? І сьогодні жінка з розчуленням говорить: – Найважливіше для нас – наша сім'я, бо вона – Богом благословлена. Це Господь створив її.

Починало ж подружжя сімейне життя в старенькій хатині Наталіної бабусі. Але відразу вони почали будувати новий, уже свій будиночок, де тепер затишно і найстаршій дочці – Ані, яка нарешті має справжню маму, не заклопотану думками про наркотики, і двом синочкам – Яші й Веніаміну, яких Бог послав Чайковським.

– Володя у мене – хазяйновитий, – каже жінка. – Вміє відкласти із

заробітку. Так ми копійчку до копійчки збирали і будувалися. Дім невеликий – три кімнати, кухня, ванна. Але головне, що він зігрітий любов'ю, що нам тут добре. Я не хвалюся якимось достатком, бо знаю: все, що ми маємо, це Богом дане, аби ми насолоджувалися життям. Я зранку сідаю на кухню пити каву, бачу через вікно садочок, травичку і думаю: «Боже, дякую тобі за все це!» Я ж раніше боялася очі відкрити після ночі, бо розуміла, що прокинусь, і мені треба одягатися й бігти шукати «дозу», чи красти й продавати, щоб купити наркотик. Це було життя у безладі, обмані і безвиході...

– Мене у кращому випадку чекала тюрма, – додає Володимир, – або яма...

А про своє сімейне життя мої співбесідники говорили так:

– Звичайно, бувають моменти, коли доходило б і до сварки, і до бійки, якби ми не були людьми віруючими. А Бог робить все так, що у будь-якому випадку дає нам зрозуміти: я все владнаю, будьте зі мною – і я вас не залишу. Тож непорозуміння, які виникають, вирішуються з допомогою Господа, під його контролем. І ми до нього звертаємося навіть тоді, коли оступимося, образимо чимось одне одного свідомо чи не свідомо.

Сьогодні Володимир і Наталія вже іншим допомагають прийти до нового життя. І їм це вдається: таким, як вони, котрі були на дні і зуміли з Божою поміччю вибратися з безодні, люди вірять...

Вісімнадцять літ мав, як його принесли п'яного додому. Довгий час жив у Боголюбях, неподалік Луцька, працював у радгоспі. Встиг двічі одружитися, але сім'ї розпадалися через ту ж горілку («добре, що дітей не було, а то і їхню долю калічив би»).

– Я не раз і в наркодиспансері лежав, і кодувався, але закінчувалося тим, що зривався, – розповідає чоловік. – Тож уже скептично ставився до того лікування, знаючи, що воно мені не допомагає. А за порятунок вдячний старшому братові. То він, дізнавшись про реабілітаційний центр при церкві «Фіміам», якось сказав: «Да-

«Я – вже немолодий, не буду здалеку заходити – спитаю тебе напругу: чи стала б ти моєю дружиною?» Одне слово, зовсім не романтично все було, але чітко і ясно.

вай, їдемо туди, бо здохнеш». На те «здохнеш» я твердив своє: «Швидше б уже кінець, бо набридло так жити». «Заріють, як собаку», – у своєму дусі вів мову брат, сподіваючись, що я задумаюсь над своїм життям. Але мені було все одно.

І все-таки той же брат одного дня о б-й ранку «вилловив» Володимира, який спав біля кладовища у Боголюбях після чергового застілля в

Райський куточок на землі в пору цвітіння садків – подружжя цінює кожну мить.

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний індекс місячника «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 60779 (для читачів Волинської області - 86771)

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск: ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
 Зареєстрована 18 січня 2024 року
 Набрано і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
 п/р UA83305299000026007000803281
 АТ КБ Приватбанк, МФО 305299,
 ДРРПОУ 02471695
 Друк офсетний.
 Обсяг – 16 сторінок
 формату В-4
 Реєстраційний номер
 R30-02487 № 142
 Віддруковано:
 Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім»,
 м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51,
 сайт www.a-print.com.ua.
 Загальний тираж: 4910
 Замовлення №710

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Без суперечок недовго триває кохання (ОВІДІЙ).

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Кожен із нас в цьому житті за чимось полює. Деякі хочуть стати багатшими, хтось хоче бути сильнішим, хтось – могутнішим. Наші бажання характеризують нас як особистостей. Але головне бажання всіх людей – любити і бути коханими

Лаура АРГІНТАР

Любов викликає почуття комфорту і затишку. Всі турботи відходять на другий план, коли ти знаходишся в обіймах коханої людини. Ти відчуваєш себе захищеним. Тобі нічого не страшно. Ти відаєш себе цілком і без залишку коханий людині.

Коли ти закоханий, то малюєш в своїй уяві картини спільного майбутнього зі своєю другою половинкою. Але чи знаєш ти напевно: ця любов – до смерті чи так – недовге захоплення?

Можливо, ми консервативні, але хочеться вірити, що шлюб, на щастя чи на жаль, – це мета в житті кожної людини.

Тож пропонуємо ознайомитися з 9-ма ознаками того, що ти вже зустріла того чоловіка, з яким зможеш провести залишок життя:

1. Тобі не потрібно прикидатися, коли ти поруч із ним

У хороший або поганий період життя тобі не потрібно грати, ти сміливо можеш бути самою собою, коли ти поруч із коханою людиною. Він не чекатиме, що ти раптом станеш кимось іншим. У його очах ти завжди будеш коханою жінкою. У ваших стосунках немає місця удаванню і брехні.

Він приймає тебе такою, яка ти є, і не має значення, кажеш ти дурницю, лінуєшся іноді щось робити або голосно речеш у громадському місці. Він приймає тебе, адже він тебе вибрав, а ти вибрала його. Звичайно, іноді ти будеш грати, і прикидатися, але ти впевнена, що завжди будеш в центрі його уваги. Ти завжди будеш його зіркою.

2. Твоє щастя – це його щастя, і навпаки

Ти вже усвідомлюєш, що

Бути поруч із ним – найбільш затишне місце в житті.

9 ознак того, що ти вже зустріла свого майбутнього чоловіка

“**Він приймає тебе такою, яка ти є, і не має значення, кажеш ти дурницю, лінуєшся іноді щось робити або голосно речеш у громадському місці. Адже він вибрав тебе, а ти вибрала його.**

він єдиний чоловік у твоєму житті, він кращий за всіх тих, хто був до нього. Він хоче для тебе всього найкращого, навіть якщо за твоє щастя йому доведеться дорого заплатити.

Твій обранець – безкорисливий, твої інтереси раптом стали його інтересами. Це сталося раптово, але це – факт. Йому приносить задоволення все те, що й тобі. Зрештою, він уже може спокійно розрізнити, що вдома не прийнятно все те, що може бути прийнятним на роботі, а вона у чоловіків забирає багато часу. Але все-таки він уже навчився в своєму щільному графіку знаходити час для тебе коханої.

3. У кінці найважчого дня єдине, чого ти хочеш, – побути поруч з ним

Не має значення, в поганому настрої ти знаходишся чи ні, – тобі краще бути з ним, ніж без нього. Оскільки для тебе вже

немає життя без його присутності в ньому.

Він уважно вислухає твою точку зору, навіть якщо має свою власну на певне питання. Він буде терплячий і позитивно вплине на вирішення твоїх проблем. Твій коханий не стане прямолінійно тебе критикувати.

Всі ці нюанси зроблять ваші стосунки тільки міцнішими і стабільнішими. Тепер ти точно знаєш, що хочеш бути поруч з ним завжди і всюди.

4. Вашу симпатію не можна не помітити

Ви – сумісні на всіх рівнях: фізичному, ментальному і емоційному. Хімія між вами сильніша від будь-яких зовнішніх факторів. Іноді це – найважливіший в житті стан людини.

Навіть якщо ви робите щось незначне, але разом, наприклад, пробіжка кожного ранку, то ти вже відчуваєш себе особливою, адже він просто поруч

із тобою. Ваш сексуальний потяг виходить за межі ліжка, поширюється в інших місцях. Ви не можете не торкатися один до одного, але він рветься назовні. І ви цього не соромитеся.

5. Ти хочеш ділитися з ним усім, що маєш

Коли ти малюєш в своїй уяві ваше спільне майбутнє, то він стає найважливішою частиною твого життя, а ти – його. Думка про те, що ти проведеш з ним залишок свого життя, і він стане твоїм останнім чоловіком, абсолютно не лякає тебе. Поруч із ним – найбільш затишне місце в житті.

Коли відбувається щось прекрасне або ти отримуєш гарну новину, то перше, що хочеш зробити – розповісти йому про це. Коли звучить якийсь «солоденький» рингтон, перше, про що ти думаєш: дзвонить твій коханий чоловік.

Починаючи з того, що він з'їв на сніданок, і закінчуючи тим, що він подивився перед сном – все хвилює тебе, ти хочеш знати все про нього і його життя. Іноді тебе може це дратувати, але відмовлятися від його присутності в твоєму житті ти точно не хочеш. У вас вже є стабільні партнерські

стосунки, а не просто період закоханості.

6. Романтика для вас обох – необхідна річ

Іноді тобі здається, що ти – головна героїня фільму «Сутінки», з усіма романтичними моментами і пристрастями. Обід при свічках, спільні прогулянки, час, проведений у ліжку разом – все це ви робите усвідомлено, кожен із вас прагне до романтичних моментів. Ви любите радувати один одного.

Він не соромиться, сам розповідає тобі про всі свої труднощі і думки. Ти проникаєш в усі глибини його свідомості. Він беззастережно довіряє тобі. Він твій чоловік, і не боїться показати тобі свої слабкості, адже ти їх приймаєш. Ти приймаєш його таким, яким він є.

7. Твоя любов – безмежна, і сильніша від будь-яких недомовок

Немає сенсу в суперечках і сварках, якщо ти любиш його і боїшся заповідати йому шкоду. Уміння знайти компроміс – єдиний правильний вихід з усіх ситуацій. І ви обидва будете щасливі від цього. В кінці дня ви не зможете вже злитися один на одного. Адже ваша любов – сильніша за всі дурниці.

8. Він не просто слухає тебе, а чує все те, про що ти йому кажеш

Твій обранець вміє читати між рядків, він розділяє твої потреби. Він розуміє, що ти хочеш йому сказати з першого разу, тобі не потрібно весь час повторювати те, чого ти хочеш. Ви допомагаєте один одному рости як особистості, і кожен із вас стає тільки кращим.

9. Він приймає тебе такою, яка ти є

Іноді ти не причепурена, голосно говориш по телефону або не розумієш деяких його жартів, але він любить тебе саме за ці твої якості. Переконуює, що всі твої недоліки – це чесноти.

Він хвалиться тобою перед своїми друзями, адже ти – краще, що є в його житті.

Твій майбутній чоловік знає все про тебе – хороше і погане, але він і цінує тебе за це. Ти цілком належиш йому, ти – частина його життя. І ти щаслива, бо знаєш, що, нарешті, знайшла його.

● А ВИ ЧУЛИ?

Для Ірини Білик любові забагато не буває

Її першим фактичним чоловіком був продюсер Юрій Нікітін, з яким вона познайомилася на фестивалі «Весняні надії-90» у Вінниці

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Потім вона перебувала в цивільному шлюбі з манекенником Андрієм Оверчуком, якому незабаром народила сина Гліба.

Пізніше в співачки були стосунки з хореографом і телеведучим Дми-

тром Коляденком.

Першим офіційним чоловіком Білик став хореограф Дмитро Дікусар, з яким вони одружилися в Ріо-де-Жанейро.

П'ятим чоловіком був фотограф Аслан Ахмадов, з яким Білик роз-

лучилася. Відомо, що в останньому шлюбі у Ірини народився син Табриз (від сурогатної матері).

Тепер ширяться чутки, що Ірина Білик зійшлася з колишнім обранцем Дмитром Коляденком.

«Ти – мій!» – вона співала як мінімум 5 чоловікам.

• ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

Щороку в Житомирі проходять святкові заходи, присвячені Дню космонавтики. Починаючи з 7 квітня 2011 року, 12 квітня проголошено Міжнародним днем польоту людини в космос, який щорічно відзначають на міжнародному рівні. Дата приурочена до першого польоту людини в космос, який здійснив Юрій Гагарін на космічному кораблі «Восток-1» саме цього дня в 1961 році

Сергій Корольов – між космосом і жінками

Сергій Корольов із сім'єю: першою дружиною Ксенією і донькою Наталією.

Дочка Наталія і трое її дітей – онуків Корольова.

Його ім'я було розсекречено тільки після смерті.

Сергій Корольов і його друга дружина Ніна.

ВОНИ ЗУСТРІЧАЛИСЯ І «ЧИСЛИЛИСЯ» У ШЛЮБІ ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ, А ЖИЛИ РАЗОМ ЯКИХОСЬ 8 РОКІВ

Весь світ знає, що в Житомирі народився першопроходець космонавтики.

«Мама згадувала, що батько освідчився їй у коханні і запропонував стати його дружиною, коли обом було по 17 років – відразу після закінчення школи в Одесі, – розповідає в своїй книзі «С. П. Корольов. Батько» дочка конструктора першої в світі космічної ракети Наталія. – Мама тоді резонно відповіла: «Де і за що ми будемо жити? Спочатку потрібно здобути вищу освіту». Так що мої батьки – Ксенія і Сергій – одружилися лише через вісім років. Весь цей час жили і навчалися в різних містах, бачилися рідко. Зате часто писали один одному. Весілля зіграли, коли мама на кілька днів приїхала у відрядження в Москву. Тут потрібно сказати, що вона закінчила медичний інститут в Харкові і потрапила за розподілом на Донбас, в місто Алчевськ. Тато кілька років був студентом Київського політехнічного інституту. Коли в цьому виші закрилося авіаційне відділення, перевівся до Московського вищого технічного училища. Йому потім запропонували роботу за фахом. Зрештою в серпні 1931-го вона стає його дружиною, а незабаром він таки забрав її до Москви...».

Але потрібно знати натуру Корольова: як тільки він домагався того, про що мріяв, то швидко втрачав до цього інтерес. Так само швидко втрачає інтерес до дружини і починає захоплюватися іншими жінками. У одній з історій йдеться

ся, що одного разу Ксенія чистила піджак Сергія, і раптом із кишені випали два квитки в Большой театр. Корольов про них нічого не говорив. «Значить, – вирішила Ксенія, – піде з іншою». А в неї самої вже був залицяльник із високоставлених військових. І вмовити його зводити її до Большого було простіше простого. Зіткнулися обидві пари в антракті. Із Сергієм була красива брюнетка. Побачивши дружину, Корольов рвонув від своєї красуні і відразу став виправдовуватися: «Випадково запропонували квитки... Незручно було відмовити... Де ми зустрінемося після вистави?» – «А навіщо нам зустрічатися? – запитала Ксенія. – Мене проводять». І подивилася на свого військового. Тут Корольов не витримав: «Ні. Ми поїдемо разом!». Куди він подів свою даму – невідомо. Але дружину з театру відвіз сам... Сергій Корольов і

Ксенія Вінцентіні зустрічалися і «числилися» у шлюбі чверть століття, а жили разом якихось 8 років, та й то уривками. Їхня дочка Наталія, дізнавшись про зради тата, на дрібні шматочки порвала всі його фотографії і заявила, що бачити його більше не бажає. Зустрічалися вони тепер нечасто, і коли Корольов дзвонив їй, щоб привітати з днем народження, вона кидала слухавку. Геніальний конструктор сидів і плакав...

ГЕНІЯМ НАЙЧАСТІШЕ НЕ ЩАСТИТЬ В ОСОБИСТОМУ ЖИТТІ

Про манеру Корольова зав'язувати стосунки зі слабкою статтю свідчать спогади другої дружини – Ніни. Навесні 1947 року в НДІ-88 вона була єдиною перекладачкою з англійської. Її відправили до Сергія Павловича, аби перекласти тексти з англійських журналів. Ніна робила переклад і показувала

його Корольову. «І ось він почав мене викликати все частіше й частіше. Яюсь кладу перед ним переклад, він читає, а сам... бере мене за руку. Я руку відводжу. Помовчав. Запитує: «Що ви робите в неділю?» – згадує Ніна. Далі конструктор запропонував красуні відпочити разом – піти в ресторанчик, потанцювати. Дівчина погодилась. Під впливом хмелю Корольов відверто розповів привабливій перекладачці про своє життя, про сім'ю, в яку вирішив більше не повертатися.

Після зустрічі Корольов запитав, куди відвезти свою супутницю. Та назвала адресу. Дивовижним чином виявилось, що вони живуть не тільки в одному будинку, але і в одному під'їзді: квартира Ніниної мами – на першому поверсі, а Корольова – на другому.

«Піднялися до нього. Що тепер лукавити – я залишилася у нього в той перший наш вечір. І, як виявилось, на все життя... Мені було 27. Йому – 40», – згадує Ніна.

Дружина – вже інша, але Корольов знову в безстрокових відрядженнях, і його знову мучить самотність. Неодноразово, ніби вибачуючись, Сергій Павлович

пише новій дружині про свої труднощі і переживання. І їй починають набридати його нарікання на вічні проблеми на роботі і в душі. Адже виходить, що і з новою жінкою, яку він так любить, відчуває себе самотнім. Взагалі геніям найчастіше не щастить в особистому житті. Вони можуть бути улюбленцями жінок, але в їхніх душах завжди живе самотність.

...Дочка конструктора першої в світі космічної ракети Наталія в своїй книзі «С. П. Корольов. Батько», яка вийшла до його 100-річчя, розповідала й про таке: «Через арешт, заслання, роботу, життєві обставини Сергій Павлович не зміг у повній мірі насолодитися своїм батьківством. Навіть мій перший спогад про батька – це побачення в Бутирській тюрмі. Коли він потрапив після Колими у туполевську «шарагу», для піднесення духу керівництво НКВС дозволило побачення з найближчими родичами. Я не знала, що тато був заарештований. Мама говорила, що він – льотчик, у нього важливе завдання, тому з нами не живе. Перед першим побаченням, на яке ми пішли з мамою, вона пояснила, що тато прилетів на своєму літаку. Пам'ятаю питання, яке задала батькові: «Як ти зміг сісти на своєму літаку – там такий маленький дворик?» Відповів охоронець, який був присутній на побаченні: «Ех, дівчинко, сісти-то сюди легко, а ось вийти звідси – дуже важко».

Є й такий спогад: «Коли народився мій первісток Андрій, батько страшенно зрадив, із задоволенням грався з онуком. Завжди говорив: «Ось він зараз – маленький, а коли підросте, ми з ним будемо друзями». На жаль, батько помер, коли внукові виповнилося лише три роки. Інших він уже не бачив».

А ще дочка шукає у своїй книжці відповідь на питання: «Чи випадково, що саме він, Сергій Павлович Корольов – правнук українського козака, онук ніжинського купця, син учителя – став академіком, першим Головним конструктором космічних кораблів?» У виданні вміщено документи, спогади рідних, друзів і особисті враження авторки. Щоб зібрати матеріали для книги, Наталія Сергіївна здійснила численні поїздки в місця, так чи інакше пов'язані з різними періодами життя батька, включаючи табір на Колимі.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Більш, ніж меч, і огонь, і стріла, і коса, небезпечне оружжя – жіноча краса (Іван ФРАНКО).

«Усе життя я соромився своєї матері...»

● ДО СЛІЗ

Неймовірна притча про материнську любов

Василь РОМАНОВИЧ,
zatyshok.net.ua

Усе життя я соромився своєї матері. У неї не було одного ока, і вона здавалася мені потворною. Жили ми бідно. Батька я не пам'ятав, а мати... Хто дасть хорошу роботу такій, як вона, – однокій. І якщо мати прагнула одягнути мене трохи краще, і в школі я не відрізнявся від однокласників, то вона, в порівнянні з мамами інших дітей, такими гарними і ошатними, здавалася потворною жебрачкою...

Я, як міг, приховував її від друзів. Але одного дня вона взяла і прийшла до школи – просто

Немає нічого важливішого, ніж материнське серце. Але більшість із нас дізнається про це запізно...

«Вже краще б у мене взагалі не було матері, ніж така, як ти, краще б ти померла!» – кричав я тоді. Вона мовчала.

скучила. І підійшла до мене при всіх! Як тільки я крізь землю не провалиться!.. Лютуючи, втік світ за очі. А наступного дня, звичайно ж, уся школа тільки й говорила про те, яка в мене потворна мати. Ну, чи мені так здавалося. І я зненавидів її. «Вже краще б у мене взагалі не було матері, ніж така, як ти, краще б ти померла!» – кричав я тоді. Вона мовчала.

Найбільше я хотів скоріше піти з дому, від матері. Та і що вона могла мені дати? Я старанно вчився в школі, потім, щоб продовжити освіту, переїхав у столицю. Почав працювати, одружився, придбав будинок. З часом з'явилися діти. Життя посміхалося мені. І я пишався тим, що всього досяг сам. Про матір я і не згадував.

Але одного дня вона приїхала в столицю і прийшла до мого дому. Діти не знали, що це – їхня бабуся. Вони взагалі не знали, що в них є бабуся, і почали сміятися з неї. Адже моя мати була такою потворною.

Давня образа захлснула мене. Знову вона! Тепер хоче зганьбити мене перед дітьми і дружиною?! «Що тобі тут потрібно? Вирішила налякати моїх дітей?» – шипів я, виштовхуючи її за двері. Вона промовчала.

Прошло декілька років. Я досяг ще більших успіхів. І коли зі школи прийшло запрошення на зустріч випускників, вирішив поїхати. Тепер у мене не було причин соромитися.

Зустріч пройшла весело. Перед від'їздом вирішив побродити містом, і сам не знаю, як вийшов до свого старого дому. Сусіди упізнали мене, сказали, що моя мати померла, і передали її листа. Я не особливо засмутився, та і лист спочатку хотів викинути, не читаючи. Але все-таки розкрив.

«Здрастуй, синку. Пробач мене за все. За те, що не змогла забезпечити тобі щасливе дитинство. За те, що тобі доводилося соромитися мене. За те, що без дозволу приїхала у

твій дім. У тебе красиві діти, і я зовсім не хотіла їх лякати. Вони так схожі на тебе. Бережи їх. Ти, звичайно, не пам'ятаєш цього, але коли ти був зовсім маленьким, з тобою сталося нещастя, і ти втратив око. Я віддала тобі своє. Більше я нічим не могла тобі допомогти. Ти всього добився сам. А я просто любила тебе, раділа твоїм успіхам і пишалася тобою. І була щаслива. Твоя мама.

«Шануй батька твого і матір – це перша заповідь з обітницею: щоб тобі було добре і щоб був ти довголітнім на землі» (Послання до Ефесян св. ап. Павла 6:2,3).

Немає нічого сильнішого, ніж материнська любов. Немає нічого важливішого, ніж материнське серце. Немає нічого безціннішого, ніж материнське тепло.

Бережіть своїх мам, приїжджайте частіше додому, цілуйте їм руки, говоріть з ними, поки не стало надто пізно...

«Мамо, пробач за телефонні «синьоцвіти»: здолаєм ворога – і я принесу тобі живі квіти...»

● СТОП-КАДР

Про те, що і в час страшної війни наш конкурс підписів до світлин актуальний, засвідчив цей лист

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор газети
«Так ніхто не кохав»

«Добрий день! Я – Ніна Євгенівна Марчук – мама загиблого воїна Євгена Володимировича Марчука, який 4 січня 2023 року віддав своє життя за суверенітет і цілісність України поблизу Красногорівки Донецької області під час виконання бойового завдання.

Люблю читати вашу газету про історії кохання. На очі потрапило фото, де у бойовій касці розцвіли... квіти. В уяві з'явилося кілька варіантів підписів, але на знак пам'яті свого синочка я дала б саме такі:

- «Найзаповітніша мрія».
- «Весняна симфонія».
- «Перемога добра і справедливості».

Волинянин Євген Марчук навіки залишиться 34-річним...

• «Реалії сьогодення». Миру, добра, спокою і здоров'я вам усім!

З повагою – Ніна Євгенівна Марчук, село Угринів Луцького району Волинської області».

Ніно Євгенівно! Розчулили своїм листом до сліз. Неймовірно дякуємо, що підтримали наш конкурс. Хочеться сказати наше слово «тримайтеся», але, переконаний, цього замало – і навіть не знаю, як розділити Ваш біль. Біль Мама, яка віддала Україні найдорожче, що мала – СИНА...

Розповів своїй Неньці, яка щодня молиться і плаче за свого сина – мого рідного брата Олега, який захищає Україну у Запорозькому краї. Мама каже, що на відстані Вас обіймає... Вельми дякуємо і нашій читачці з міста Ківерці Волинської області **Людмилі Якимчук**, яка запропонувала кілька підписів за віршами своїх улюблених поетів. Зокрема використала віршовані рядки **Богдана Томенчука**: «.../вбиту пам'ять огортають стяги. І забуттями губляться сліди...».

А що ви бачите на цій світлині?

А також – відомі всім нам слова **Тараса Шевченка**, які також вписуються до світлини каски з квітами: «*Борітеся – поборете. Вам бог помагає! За вас правда, за вас сила. І воля святая!*»

Лаконічним був підпис **Івана Шишка**: «*Страшна війна, смерть, і шолом військового... І попри все – із шолома виростає життя!*»

Але абсолютним переможцем конкурсу ми оголошуємо

Сергія Ковальчука із міста Рівне, який зробив такий підпис:

«*Мамо, пробач за телефонні «синьоцвіти»: здолаєм ворога – і я принесу тобі живі квіти...»*

Просимо пана Сергія надіслати в редакцію свої паспортні дані та ідентифікаційний код, щоб отримати призові 250 гривень. А ми оголошуємо для вас нове завдання.

Уважно роздивіться цю світлинку, уявіть себе на кілька хвилин поетом чи журналістом – і надішліть на нашу адресу підпис до фотографії.

Якщо редакція вагатиметься, кому віддати абсолютну перемогу, то розділить приз між кількома учасниками, які запропонують найоригінальніші тексти до фотографії.

Кожен може запропонувати до **22 квітня** будь-яку кількість своїх варіантів і надіслати їх на поштову адресу: **43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, «Так ніхто не кохав»** або ж на електронну – **takvolyn@gmail.com**, звісно, не забувши вказати свої дані, щоб отримати призові 250 гривень.

А також долучайтеся ще до одного нашого літературного конкурсу на найкращі історії кохання, з умовами якого ознайомтесь на **11-ій сторінці** нинішнього випуску.

Нехай Вас супроводжує Муза!

Треба, щоб сповідь була покаянням, а не розповіддю про ваше життя...

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Церква заохочує вірних до Сповіді, адже це Таїнство є підґрунтям духовного оздоровлення, яке дає людині сили рухатись далі, полегшуючи тягар гріхів

Ігор Андрес ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері с. Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Св. Ап. Андрія Первозваного с. Верхівка Луцького району Успенського деканату

Фото із сайту progolovne.in.ua.

«Треба пам'ятати найважливіше: не священник, а Бог відпускає гріхи».

Гріх – це порушення християнського морального закону. Тому святий апостол і євангеліст Іоанн Богослов дає таке визначення гріха: «Кожен, хто чинить гріх, чинить і беззаконня». Гріх робить той, хто свідомо і вільно відмовляється діяти відповідно до Закону Божого.

Слід розрізнити первородний гріх, успадкований нами від нашого праотця Адама, і довірний, або особистий, вчинений конкретною людиною. Це, перш за все, стан особи, який виявляється у вчинках, а гріховний вчинок – це свідоме й добровільне порушення Божої заповіді. Порушення ж навіть одної Божої заповіді означає порушення всього Божого Закону: «Бо хто весь закон дотримає, а прогрішиться лише в одному, – стає у всьому винуватий. Бо хто сказав: «Не чини перелюбу», сказав також: «Не вбивай». Коли ж не чиниш перелюбу, але вбиваєш, ти стаєш порушником закону» (Як. 2: 10). Як одна хвороба може спричинити іншу, так і один гріх веде до іншого. Святий Іоанн Дамаскин наголошує на вісьмох лихих помислах, які породжують гріхи: обжерливість, розпуста, грошлюбство, смуток, гнів, нудьга, марнославство... **Для тих хто хоче знати**

приблизний перелік гріхів, коли ви готуетесь до сповіді, додаю посилання: Класифікацію гріхів як потягів до шкідливої діяльності першим розробив

ранньовізантійський богослов Євагрій Понтійський у IV столітті. До кінця століття усталився поділ гріхів на два плотських (блуд і чревоугодництво) і шість душевних (стягання, гнів, сум, зневага, марнославство та гордія). Згідно з Іваном Дамаскином, природні потяги тіла й душі не є гріховними. Такими є гріховні лише ті, що характеризуються надмірністю, невідповідністю задоволенню потреб.

У православному богослів'ї поширений саме первинний восьмикладовий перелік Євагрія Понтійського. У пізнішому західнохристиянському списку Григорія Великого «сум» було замінене на «засдрість», а «марнослав-

ство» об'єднано з гордінею. Ця західна концепція отримала поширення після схоластичних праць Томи Аквінського (XIII століття), котрий визначив ці гріхи основними, від яких походять всі інші.

У другому посланні Павла до Тимофія вказується перелік гріхів, якими характеризуватимуть людей у майбутньому. «Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам неслухняні, невдячні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі, нестримливі, жорстокі, ненависники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога, вони мають вигляд благочестя, але сили його відреклися».

Поговоримо окремо про гріх людинолюбства під час війни. «Ми як народ не прагнемо смерті тих, хто є нашими сусідами. Але оскільки вони прийшли до нашої домівки, ми захищаємо свою сім'ю, свою Батьківщину, свою землю. Наші воїни захищають усіх українців. Захищати, вбивати ворога – це не гріх. Ми захищаємо, ми не прагнемо чужого. І той, хто прийшов до нас із мечем, він від того меча і загине», – митрополит Єпіфаній. Кожна людина має право відстоювати своє право на життя, тому, захищаючи його, ми не стаємо винними у вбивстві, навіть якщо ми змушені вбити нападника (Катехизм католицької церкви, п. 2264). Тому вбивство ворога під час захисту своєї держави не є гріхом.

Повсякденний гріх також є непослухом Божественного Закону. Повсякденним гріхом називають проступок або думку, що порушують Закон Божий, але не так злісно, не так зухвало. Повсякденні гріхи відбуваються також через недогляд або незнання. Такі гріхи закликають іноді пробачити, але це аж ніяк не означає, ніби Господь зобов'язаний пробачити їх або ніби годі й докладати великих зусиль, щоб їх уникнути. Простим і легким він називається лише у людському розумінні, в порівнянні зі смертним гріхом. Повсякденний гріх не позбавляє душу благодаті і надприродного життя у Христі, але зменшує завзяття любові до Бога, поступово породжує байдужість. Особливо згубними є повсякденні гріхи,

вчинені за звичкою: лихослів'я, куріння, осуд ближніх (плітки) і т.д.

Сповідь – це відкриття своїх гріхів перед Богом у присутності священника, а каяття – це усвідомлення власних гріхів (помилки) і бажання їх виправити. Сповідь і каяття – це дві складові примирення з Богом. Господь сам дав владу Своїм учням відпускати гріхи, кажучи: «Що зв'яжете на землі, буде зв'язаним на небі. А що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі». Як і віра сповідується, і гріхи теж сповідаються. Тобто, щоб посповідатися і отримати відпущення гріхів, треба їх знати, назвати і мати бажання виправитися.

Сповідь можна побудувати і за де-

Нещире, формальне називання гріхів не є сповіддю. Будьте готові сповідувати свої гріхи відверто, пам'ятаючи, що розповідаєте їх перед Богом, Який і так їх добре знає, але хоче вашого визнання та розкаяння в них.

сятьма заповідями. Можна готуватися до неї, записуючи гріхи, які ви пригадаєте. Цей запис можна показати або прочитати священнику. Не розповідайте зайвих подробиць: гріх є гріх, не важливо, як і скільки разів грішили і не виправдовуйтесь, просто називайте гріхи. Підходячи до сповіді вперше, обов'язково треба сказати про це. Дійсно, неможливо пригадати все з 7-річного віку. Але якщо ви пригадаєте згодом, про це також можна буде сказати на сповіді. З іншого боку, головним є відчуття провини перед Богом. А Господь — милостивий, і вибачить навіть забуте або допоможе пригадати, якщо ви будете уважними до власного духовного життя.

Уже з апостольських часів були правила, за якими священнослужителі визначали важкість гріхів, а отже, – право чи заборону прощати їх. З часом ці правила, зберігаючи свою основу і суть, доповнювалися і вдосконалювалися відповідно до вимог часу. Щодо сповіді, то загальновідомо, що спочатку вона була привселюдна. Тобто каятник відкрито перед вірними сповідував всі свої гріхи. Але з огляду небезпеки і за-

грози життю вірних в часи гонінь сповідь стала одноособовою, тайною. Такою вона залишилася і до наших днів, та лише останнім часом з'явилася так звана загальна сповідь.

ЯК ПРАВИЛЬНО СПОВІДАТИСЯ, ЩО ГОВОРТИ СВЯЩЕННИКУ?

На сповіді потрібно каятися, перераховуючи свої гріхи. Іноді, приходючи на сповідь, починають розповідати приблизно таке: «Я прийшла вчора додому, мене зустрів чоловік, який, як завжди, був напідпитку, я зробила йому зауваження, і він став на мене кричати, я розсердилася і вдарила його по обличчю. Я, звичайно, неправильно вчинила. Але що мені залишалося робити?».

Це – не сповідь. Треба, щоб вона була покаянням, а не розповіддю про ваше життя, та ще й зі спробою виправдати свої гріхи.

Хоча є люди, які не вміють каятися інакше, і, звичайно ж, їхній духівник прийме сповідь і в такій формі, але все-таки правильніше буде сказати так: «Я – зла, я – дуже дратівлива, я на свого чоловіка, коли він неправильно себе повів, розлютилася, вдарила його по обличчю. Я про це дуже шкодую, каюся. Попросила у нього пробачення, і обіцяю Богові, що більше ніколи не буду так робити».

«Шпаргалка» для сповіді. Ось як буде звучати, на мою думку, правильна сповідь:

По-перше, вона повинна бути короткою і містити в собі найголовніше – те, про що говорять і розум, і совість, про що «болить душа». Гріхи можна сповідувати усно або письмово. «Написання» виправдовує себе під час «генеральної сповіді», яка відбувається в тому випадку, якщо людина ніколи не сповідалася або, наприклад, більше 10 років.

По-друге, не можна деталізувати «плотські гріхи». Сповідь – це таке ж покаяння, але в присутності священника, який не є суддею, а свідком, і тому в ній відбувається не суд, а покаяння. Варто взяти до уваги, що джерелом нашого страху може бути помилкове переконання, ніби священнику потрібно розказувати про кожний гріх з усіма можливими подробицями. Однак саме цього краще не робити.

По-третє, важкі гріхи, вже висповідані, не треба повторно викладати священнику, якщо тільки вони не здійснені знову.

Отже, треба пам'ятати найважливіше: не священник, а Бог відпускає гріхи. Священник – це провідник між людиною та Богом, бо тільки Він бачить ступінь широти людського покаяння. Тому нещире, формальне називання гріхів не є сповіддю. Будьте готові сповідувати свої гріхи відверто, пам'ятаючи, що розповідаєте їх перед Богом, Який і так їх добре знає, але хоче вашого визнання та розкаяння в них. Не намагайтеся будь-чим виправдовувати свої гріхи або шукати в них провину інших.

«Якщо на «Танцях із зірками» ми не розсварилися, то будемо жити разом до 90 років і помремо в один день»

ІСТОРІЯ НОМЕРА

Історія кохання найбільш таємничої зіркової пари українського шоу-бізнесу: 40-річного телеведучого Дмитра Комарова і моделі та ведучої Олександри Кучеренко, яка молодша за нього на 14 років

Валерія СУЛИМА, tsn.ua

ОСВІДЧИВСЯ В НЕБІ

Пара познайомилася доволі випадково. Це сталося у 2016 році. Олександра Кучеренко була учасницею конкурсу краси «Міс Україна-2016», а Дмитро Комаров – одним із суддів. Щоправда, доленосна зустріч могла б і не відбутися. Модель сумнівалася, чи варто їй брати участь у конкурсі, а ведучий взагалі відмовлявся від суддівства. Утім, доля таки звела майбутнє подружжя.

Свій роман пара ретельно приховувала. Ба більше, коли їх поставили танцювати разом на проєкті «Танці з зірками», закохані робили все можливе, аби про їхні стосунки взагалі ніхто не дізнався, – і їм це вдалося. «Ми так боялися, що хтось щось подумає і запідозрить. У нас була фобія. Ми хотіли, щоб ніхто нічого не знав. Якщо чесно, ми через «Танці» ледь не розбіглися. Вони були ідеальною перевіркою. Після них, якщо ми не розсварилися, ми будемо жити разом до 90 років і помремо в один день», – ділилася Комаров в одному з інтерв'ю. Дмитро Комаров покля-

«Мить, коли ми з Сашею стали чоловіком і дружиною».

кав обраницю заміж через два роки після початку стосунків. Для цього шоумен приготував екстремальне побачення. Дмитро Комаров попросив свого друга-пілота влаштувати їм прогулянку вертольотом довкола Києва. Олександра ж взагалі нічого не підозрювала. Вона милувалася видами на Київ, а коли думала, що політ вже завершено, то на неї чекала справжня несподіванка. Комаров дістав обручку і запитально поглянув на обраницю. Дівчина відповіла згодом: «Шум двигуна. Розмовляти неможливо. Я без слів дістаю з кишені обручку і показую Саші, поглядом запитавши: «Так?», – пригадав шоумен.

влаштувати політ хоч на два роки після початку стосунків. Для цього шоумен приготував екстремальне побачення. Дмитро Комаров попросив свого друга-пілота влаштувати їм прогулянку вертольотом довкола Києва. Олександра ж взагалі нічого не підозрювала. Вона милувалася видами на Київ, а коли думала, що політ вже завершено, то на неї чекала справжня несподіванка. Комаров дістав обручку і запитально поглянув на обраницю. Дівчина відповіла згодом: «Шум двигуна. Розмовляти неможливо. Я без слів дістаю з кишені обручку і показую Саші, поглядом запитавши: «Так?», – пригадав шоумен.

«Знаючи мене, зрозуміло, що освідчитися в ресторані при свічках – не мій стиль. Треба екстремальніше. У мене багато товаришів-пілотів, для яких не проблема по дружбі

МОЛЬФАРКИ ПООБИЦЯЛИ ІМ ДВОХ ХЛОПЧИКІВ

Пара офіційно стала чоловіком та дружиною у 2019 році. Спочатку вони уклали шлюб в одному з РАЦСів Києва. Згодом подружжя повінчалася. Для особливої події вони обрали один із православних храмів у Єрусалимі. До речі, до столиці Ізраїлю пара навіть летіла одним літаком, але обрала окремі місця. Це все робили задля того, аби приховати стосунки!

Навіть саме весілля Комаров та Кучеренко тримали в

Розписалися у Києві, а вїналися – в Єрусалимі.

«Коли їх поставили танцювати разом на проєкті «Танці з зірками», закохані робили все можливе, аби про їхні стосунки взагалі ніхто не дізнався, – і їм це вдалося.»

Дмитро Комаров та Олександра Кучеренко познайомилися 2016 року на конкурсі «Міс Україна».

таємниці. На святі були присутні лише найближчі родичі пари, а це – лише 11 гостей. Після весілля закохані вирушили у медовий місяць. Новостворена пара відсвяткувала свій новий статус на Мальдівах.

З початком повномасштабної війни подружжя не надто часто нагадувало про себе у соцмережах. Про свої стосунки закохані теж взагалі нічого не розповідають.

Також Олександра та Дмитро не квапляться ставати батьками. Принаймні, вони

про це взагалі нічого не розповідають. Щоправда, під час зйомок проєкту «Мандруй Україною з Дмитром Комаровим» ведучий завітав до мольфарки Марії, яка живе на заході України. Жінка передбачила, що у Комарова та Кучеренко будуть два хлопчики.

Цікаво, що згодом ведучий завітав у гості ще до однієї мольфарки – Калини. І жінка, використовуючи інший ритуал, теж нагадала ведучому та його дружині двох дітей – це будуть сини.

Чому кумедна «мама» Сердючки не вийшла заміж за Андрія Данилка

У реальному житті мало хто впізнає «маму» Сердючки.

ЗІРКОВЕ ЖИТТЯ

Закінчення. Початок на с. 1

Анна КРАВЧУК

Будемо відверті, кожен українець свого часу пройшов через стан легкого шоку, коли вперше побачив Інну Білоконь в реальному житті без гриму. Гарна жінка, вона могла б бути дружиною Андрія Данилка, проте натомість стала його «мамою», і, разом з тим, улюбленицею багатомільйонної публіки.

Як пише «Обозреватель», зараз Інна Білоконь готується змінити статус мами на статус бабусі, адже її реальна донька – Яна – чекає на свого первістка. Але чому ж багаторічна дружба з Данилком так і не переросла в роман, чутки про який ходять буквально з часів створення культового дуєту?

Народилася Інна (не Адольфівна, а Вікторівна, – Авт.) у Полтаві. Минулого року, 10 жовтня, вона відсвяткувала ювілей – 55-річчя. Утім, мало хто з прихильників дає значимості більше сорока. Чи то дійсно сміх продовжує життя, і комедіантка завдяки цьому дуже добре збереглася. Так чи інакше, але кожна поява акторки в соцмережах без гриму проковує хвилю компліментів на адресу її вроди.

У юності Білоконь мріяла стати лікарем. Якби не три невдалі спроби вступити в

Інна Білоконь уже понад 30 років заміжня за чоловіком на ім'я Олег.

медичний університет, можливо, ми ніколи й не побачили б на українській сцені пародію «маму» Сердючки.

З Андрієм Данилком Інна познайомилася в кінці 1980-х. Музиканту й пародисту на той момент було 16 років, він щойно «провалявся» на вступі до музичного училища, тож пішов вчитися в торгово-кулінарне ПТУ. Білоконь тоді був 21 рік. Попри різницю у віці, дружба зав'язалася миттєво, коли дві творчі особистості перетнулися на заняттях із художньої самодіяльності.

«Він був тихонею, але в одну секунду міг зробити таке, що запам'ятовувалося на все життя», – згадувала актриса свої перші враження від знайомства з Данилком.

З того часу вони – не розлучився. Інна підтримує друга під час створення «Театру пародій Андрія Данилка», а згодом і грає провідні ролі в його виставах. Приблизно у той період у мініатюрах з'являється «мама» Верки Сердючки. Тоді ніхто й подумати не міг, що Інна Адольфівна стане культовим персонажем української поп-культури. Мама в хустинці була радше приводом поспіяти між собою в колективі, проте чим далі, тим частіше вона з'являлася на сцені.

Цей образ не мав конкретного прототипа, проте Білоконь все ж надихалася своєю тіткою з Полтави, яка також любила поскандалити. Крім того, натхненням для акторки слугували

«Одного разу Данилко поцікавився у своєї «мами», чому вони не одружилися, а Білоконь йому на це нібито відповіла: «А ти – пропонував?»»

«Верка, що я лягнула! Це ж для тебе мужчина!»

Інна з чоловіком і донькою у день одруження їхньої Яни.

стереотипні галасливі продавчині на місцевому базарі.

Дружба з Данилком з роками тільки міцнішала. Серед прихильників і досі ходять чутки, що між чоловіком і жінкою не можуть бути лише дружні стосунки. Підігрівали припущення фанів і спільні фото артистів, де вони могли спокійно цілуватися в губи, і те, що самотній музикант-пародист завжди приходив додому з друзями.

У ЗМІ колись писали, що одного разу Данилко поцікавився у своєї «мами», чому вони не одружилися, а Білоконь йому на це нібито відповіла: «А ти – пропонував?».

Так чи інакше, але між Данилком та Білоконь дійсно є

любов, і дуже сильна, проте – як між братом і сестрою.

А от побудувати сім'ю Білоконь пощастило з чоловіком на ім'я Олег. Вони одружилися ще в юності. Різні джерела повідомляють, що пара має сімейний бізнес – вони розводять породистих собак.

Інна та Олег мають доньку Яну, яка у 2023 році вийшла заміж. Дівчина – справжня красуня, яка, на думку багатьох фанів, дуже схожа на свою маму.

А не так давно Білоконь поділилася радісною новиною – Яна чекає на первістка. Донька акторки – вже на доволі пізньому терміні вагітності, тож цілком імовірно, що вже зовсім скоро найвідоміша «мама» України стане щасливою бабусею.

Дівчина із... сумними веснянками

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Закінчення.
Початок на с. 16

Ольга ЧОРНА

Тож закінчила медичне училище. Назавжди, без жалю, залишила невеличке містечко. Повернулася у велике місто, в те, де на порозі дитбудинку її знайшов водій Роман. Влаштувалася працювати на «швидку». Як сироті їй виділили крихітне помешкання в малосімейці.

Веснянкувате дівча стало справжньою красунею.

– Тобі, Ромцю, в кіно зніматися, а не на виклики їздити, – жартувала санітарка Ангеліна Петрівна. – Певно, від кавалерів відбою нема.

Якби ж то... Узагалі, хлопці задивлялися на вродливу Роману. Але почувши, що вона – сирота з дитбудинку, вже не виявляли цікавості до неї.

От і нині не з'явився кавалер, який призначив побачення в кав'ярні біля входу в парк. Романа допивала другу каву. Стаса не було. Вийшла з кав'ярні. Присіла на лавці у парку. Вечоріло. Холоднішало. З дерев спадало жовте листя, а з очей Романи котилися сльози.

– Життя мене знову обмануло, – мовила сама до себе.

Відчуття було таке, наче вона – одна-однісінька на землі. Раніше, коли «нападав» смуток, телефонувала до Андрія, свого розбишакуватого однокласника. Але він «влип» у якусь історію. Тепер – судитимуть.

– А ми з Шерлоком спостерігаємо за вами. От прийшли поглянути, чи все у вас гаразд, – біля лавки зупинився хлопець із собачкою – таксою.

– Все добре. Дякую.

– Шерлок, ти у це віриш?

Собачка дивився на дівчину й метляв хвостом.

«У мене волосся – золоте, а не руде!»

– Не вірять, бо навіть ваші симпатичні веснянки стали сумними, – жартував.

Романа зітхнула.

– Аби ви тут не замерзли, проведемо вас із Шерлоком додому.

Собачка загавкав. Незнайомець усміхнувся:

– Шерлок нагадує, що я не представився. Михайло.

– Романа.

– То де живе дівчина з таким цікавим ім'ям?

– Далекувато звідси... Мені потрібно на зупинку.

За розмовою вже минули другу зупинку. Романа розповіла про своє безраднісе дитинство, про роботу, яку любить. А Михайло ще навчався в університеті. Вивчав економіку.

– Моя мама – галеристка. Хотіла, щоб і я пов'язав своє життя з мистецтвом. Але я її розчарував. Зате тато мене підтримав. Він – бізнесмен. Тому економіка йому більше до душі.

Виявилось, Романа з Михайлом – однолітки. Навіть в одному місяці народилися. Їм обом здавалося, що знають одне одного дуже давно.

За розмовами дійшли до будинку, де мешкала Романа.

– Шерлок, тепер ми знаємо, де шукати дівчину з сумними веснянками,

якщо вона пропаде.

Михайло з Романою часто зустрічалися. Одного разу він запросив дівчину в картинну галерею, на презентацію виставки місцевих художників.

– Узагалі, я не люблю такі заходи відвідувати. Просто заради мами. Складеш компанію?

– Я в мистецтві не вельми розуміюся. Але – згода, піду.

Проте потрапити на презентацію виставки Романі не судилося. Мала

– Ти все вигадуєш. Як тобі може снитися мама, якщо ти її ніколи не бачила?

непланове чергування. Обіцяла при нагоді навідатись в арт-галерею...

Водій «швидкої» якось жартував:

– Романо, бачив тебе з симпатичним хлопцем. Просто коханий чи, може, наречений?

– Та ні, товариш.

Вона справді не могла пояснити свої почуття до Михайла. Кохання до хлопця не відчувала. А от як друга дуже цінувала. І боялася втратити. Та й Михайло в любові їй не зізнавався.

...Вони гуляли містом. Дійшли до галереї.

– Романо, давай заїдемо. Мама повинна бути тут. Вип'ємо кави. Переглянеш експозицію.

– Добре, я ж обіцяла.

У галереї було мало відвідувачів.

– Мама, мабуть, в кабінеті. До речі, її ім'я – Аліса. Всі називають Аля. А батько – Ярослав.

Михайло постукав у двері.

– О, і тато тут! А я не один. Гостю привів.

Романа переступила поріг. Аліса з подиву й слова не могла вимовити. Перед нею постала майже її копія. Її, стрункої молоді Алі, з розкішним золотим волоссям.

– Сину, де... де ти її знайшов? – запинаючись, запитала Аліса. – Де?..

Ярослав також усе зрозумів.

Увагу Романи привернув портрет. Наче з неї списали. Михайло розгублено дивився на то батьків, то на Роману. Зупинив погляд на портреті.

– Мамо? Тату? Хтось пояснить мені, що сталося?

– Сподіваємось, ця дівчина — не твоя наречена?

– А якщо це так, то що?

Аліса ледве опанувала себе.

– Це – неможливо, – майже простогнала.

– Чому?

– Бо вона... вона – твоя рідна сестра. Ви – двійнята. Я народила хлопчика і дівчинку. Ми тоді з твоїм батьком були навіть не розписані. Студенти... От і вирішили одну дитину залишити, а іншу...

– А іншу поклали перед порогом дитячого будинку, – чужим, охриплим голосом сказала Романа.

– Сину, ми тоді не мали статків, треба було отримати дипломи. Нам було б важко виховувати двох дітей, – виправдовувався Ярослав.

– І ви її ніколи не шукали? – ледь чутно запитав Михайло. – Зовсім не цікавилися? Забули про її існування? Як же так?..

Аліса з Ярославом мовчали. Романа вийшла з галереї. Михайло пішов слідом. — Ну, давай заново знайомитися, сестричко...

Дякуємо за любов – отримуйте подарунок... про кохання!

● ЗАВТРА ЗУСТРІНЕМО РАЗОМ!

Друзі! Редакція «Волині» – мами «Так ніхто не кохав» – уже три роки не проводить акції для передплатників. Проте нам приємно, що ви – за традицією – виписавши «Волинь», також одразу надсилаєте нам копію квитанції на «Акцію для передплатників»

Ми довго думали-гадали, як віддячити вам за та-а-а-ку любов – і нарешті вирішили: ті читачі, хто надіслав абонементи «Волині» про передплату на 2024 рік, отримають у подарунок на ТРИ МІСЯЦІ (з квітня – по червень) інше наше видання – місячник «Так ніхто не кохав».

Хто вже його читає, будь ласка, презентуйте другий примірник сусіду чи сусідці. Переконані: подарунки люблять усі! А з липня,

сподіваємось, ви вже самотужки передплачуватимете разом із «Волинню» й інше наше видання про неймовірні історії для душі.

Отож, список читачів, до яких надходить «Так ніхто не кохав» протягом трьох місяців:

Романець Пигась Васильович (с. Тельчі Луцького р-ну); **Хомяк Олексій** (с. Словатичі Луцького р-ну); **Панасюк Людмила Олексіївна** (с. Гряди Володимирського р-ну); **Ліпич Володимир** (с. Черче Камінь-Каширського р-ну); **Бігун Валентин Семенович** (с. Пнівне Камінь-Каширського р-ну); **Волох Ольга А.** (с. Новосілки Камінь-Каширського р-ну); **Дядюсь Василь Сергійович** (с. Дерно Луцького р-ну); **Скоць Василь Іванович** (с. Прилісне Камінь-Каширського р-ну); **Косько Микола Л.** (с. Череваха Камінь-Каширського р-ну); **Кратік Віктор** (с. Тоболи Камінь-Каширського р-ну); **Антонюк Ростислав Григорович** (с. Нуйно Камінь-Каширського р-ну); **Сіжук Ганна Юхимівна** (с. Нуйно Камінь-Каширського

р-ну); **Примачук Тетяна Павлівна** (с. Нуйно Камінь-Каширського р-ну); **Курдельчук Лариса Миколаївна** (с. Колки Луцького р-ну); **Бортнік Галина К.** (с. Колки Луцького р-ну); **Узій Віктор Анатолійович** (с. Чаруків Луцького р-ну); **Узій Анатолій Павлович** (с. Чаруків Луцького р-ну); **Лебідь Володимир** (с. Карпівка Луцького р-ну); **Романюк Петро** (с. Череваха Камінь-Каширського р-ну); **Макалюк Надія** (с. Козлиничі Камінь-Каширського р-ну); **Осоховський Василь Ярославович** (с. Звиняче Луцького р-ну); **Грицюк Тамара** (с. Несвіч Луцького р-ну); **Матвійчук Валентина** (с. Прилісне Камінь-Каширського р-ну); **Федоришин Петро Трохимович** (м. Ковель); **Бігун Степан П.** (с. Волиця Камінь-Каширського р-ну); **Колбун Степан** (с. Вовчицьк Камінь-Каширського р-ну); **Сех Іван К.** (с. Яровище Ковельського району); **Чирська Надія** (с. Бужани Луцького району); **Шумік Микола Павлович** (с. Велика Глуша Камінь-Каширського р-ну); **Гайдучик Юрій Олексійович** (с. Новоукраїнка Луцького р-ну); **Бойкова Лідія Миколаївна** (с. Новий Загорів Володимирського р-ну); **Онофрійчук Ф. А.** (с. Малий Порськ Ковельського р-ну); **Денисюк Петро Федорович** (с. Годомичі Луцького р-ну); **Черевко Василь Хомич** (с. Судче

Камінь-Каширського р-ну); **Новак Єва Миколаївна** (с. Скоморохи Камінь-Каширського р-ну); **Басюк Анатолій С.** (с. Лісове Камінь-Каширського р-ну); **Гундериш Петро Г.** (с. Підбороччя Камінь-Каширського р-ну); **Черевко Григорій Михайлович** (с. Лобна Камінь-Каширського р-ну); **Мудь Галина Ф.** (с. Стрільче Луцького р-ну); **Євтушевич Микола К.** (с. Колки Луцького р-ну); **Мордик Лариса** (с. Розничі Луцького р-ну); **Безушко Надія Юхимівна** (с. Підгірне Луцького р-ну); **Понікарович Валентина Андріївна** (с. Мукошин Камінь-Каширського р-ну); **Королік Микола Адамович** (с. Хотешів Камінь-Каширського р-ну); **Вишнеvsька Любов** (с. Жуківець Луцького р-ну); **Зіненко Ганна Гнатівна** (с. Антонівка Луцького р-ну); **Бідзюра Леонід Григорович** (с. Яровище Ковельського р-ну).

Дорогі наші нові читачі! Сподіваємось, цей номер вам сподобався і тепер ви станете постійними нашими друзями. Щоб оформити передплату на «Так ніхто не кохав», треба звернутися до ваших листонош або у будь-яке поштове відділення «Укрпошти» країни.

Передплатні індекси «Так ніхто не кохав»: Волинь – 86771, інші області України – 60779.

Завтра зустрінемо разом!

Фото із сайту rbc.ua.

«Якщо це буде хлопчик, назвіть його... Сергієм. Сергійком...».

«Якщо це буде хлопчик, назвіть його Миколою...»

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Ну от, він, нарешті, вже вдома. Хоч і ненадовго. Лише у відпустку. Але й так, дякувати Богу, хай і на трохи побачити рідні обличчя. Особливо хотілося зустрітися з Оксаною. Помиритися, сказати, що таки кохає

Фото із сайту ukr.media.

«Ти – з тих, котрі цілують спершу меч, А потім – жінку...» (Оксана ПАХЛЬОВСЬКА).

«Як там наш ангелик?»

● СЮЖЕТ, ПІДКАЗАНИЙ ВІЙНОЮ

Батько сімейства Сергій пішов на фронт добровольцем. Олена залишилася вдома з маленькою Софійкою та чекала на появу другої дитини, стать якої ще не знала. До села наближались російські війська, треба було тікати. Прихисток знайшли в іншому селі, в якому проживали батьки чоловіка, але й там вже було неспокойно

В першу хвилину розпачу, вона ледве не кинулася топитися, і лише перший поштовх дитини біля серця примусив її отямитися і продовжувати турбуватися про старшу доньку та нове життя.

жінки промінцем світла в темряві ночі. Він намагався не хвилювати її, описуючи своє фронтове життя. Намагався перевести на жарт усі труднощі своїх буднів...

Єдине, про що говорив серйозно – про любов до неї, Олени, до дочки Софійки та до ще не народженої дитини, стать якої вони обоє ще не знали. «Як там наш ангелик?» – перепитував. І щодня просив почути про нього чи прочитати есемес-звіт...

Але настало те, чого жінка боялася найбільше. Сергій більше не відповідав. Натомість прийшло повідомлення про його смерть. Її чоловік загинув під час чергового обстрілу російськими військами українських позицій.

Світ померк в очах жінки. Її щастя було повністю зруйноване. В першу хвилину розпачу,

вона ледве не кинулася топитися, і лише перший поштовх дитини біля серця примусив її отямитися і продовжувати турбуватися про старшу доньку та нове життя.

Якось, коли вона з донькою йшла з магазину, почався обстріл. Олена інстинктивно прикрила своїм тілом доньку. Саму ж її понівечило осколками.

На щастя, вдалося знайти машину й доправити жінку до найближчого пункту, де їй почали надавати допомогу. Дорогою жінка втратила багато крові, тому перебувала на межі між життям та смертю. Ще й від переляку в неї почалися передчасні пологи. Відчуваючи, що свідомість покидає її, можливо, назавжди, Олена таки встигла прошепотіти:

«Якщо це буде хлопчик, назвіть його... Сергієм. Сергійком...».

Олександра ГАНДЗЮК

Як негарно тоді, все-таки, вийшло. Повертався увечері з роботи, а на зупинці, де мали зустрітися, вона сиділа на лаві, а на колінах перед нею – їхній сусід, Андрій. В душі одразу піднялася буря. Ті не бачили його. Тож просто їх оминув. А що мав би казати? І так все зрозуміло. Просто так навколішки перед дівчиною не стають. Та ще й у лютому. На морозі.

На ходу заблокував номер телефону зрадниці. А коли через деякий час у двері постукав сусід, не відчинив. Добре, що поперед було ще два вихідних, тож не виходив із хати. Лежав на дивані, дивлячись у стелю, шматок не ліз у горло. Мама вже хотіла телефонувати лікарю. Не дозволив. Все нормально. Цей біль не в тілі, а в душі, колись пройде.

А як романтично все починалося. Вона йшла, несучи в пакету яблука. Розмовляла по телефону з

подружжю. Енергійно махала пакетом. І той раптом – трісь! Яблука поспалися, мов поцілунки. Сашко кинувся допомагати. Ось так, як думав тоді, зустрів свою долю.

В понеділок сусід таки підстеріг його. Розказав, що коли Оксана переходила дорогу, вигулькнула машина і трохи зачепила дівчину. Вона впала. На щастя, не постраждала, але від падіння порвалися джинси, тож коліна таки розбила. А сусід обробляв ранки дівчини.

І, як пізніше зрозумів, Сашко, побачивши таку сцену, міг усе сприйняти неправильно. Що, зрештою, і сталося.

Хлопець одразу кинувся телефонувати Оксані. Спізнився. Тепер вже його номер був заблокований.

Мав піти просити пробачення, але на раник – війна. З неба посипалася смерть.

Одразу ж пішов у військкомат. Став на захист України.

Лише встиг побачити Андрія, попросити його вибачитися за нього перед Оксаною, сказати, як сильно її любить.

Він не знав, що через годину після його від'їзду сусід буде вбитий з ворожого танка. Їхнє містечко було окуповане в перші дні повномасштабної війни. Переживав за долю рідних, за кохану. Вірив, що вони встигли евакуюватися. На щастя, рідним таки це вдалося.

Але що ж із коханою? Ці думки не давали спокою навіть після того, як містечко було звільнено.

На фронті товаришував із Миколою. Привітний, безстрашний хлопчина. Сирота. Підбадьорював жартами та своїм оптимізмом.

Якось потрапили у ворожу засідку. Він крикнув їм: «Хлопці, тікайте, прикрию». Врятував їх усіх ціною свого життя.

Ось і відпустка. Рідний поріг. А на ньому – мати і Оксана. Напередодні випадково побачила дівчину, що теж щойно повернулася, і все їй пояснила.

... Їхні ночі були сповнені ніжності й пристрасті. Прощаючись, Сашко міцно пригорнув до себе кохану: «Якщо це буде хлопчик, назвіть його Миколою».

Sandra OLEK

Дні текли для жінки дуже повільно. Кожен із них був по вінця сповнений тривою та надією. Щодня Олена писала чоловікові повідомлення, розповідаючи про повсякдення, про те, чим займається Софійка, як почувається вона сама та їх майбутня дитина.

Сергій відповідав настільки швидко, наскільки міг. І кожне його повідомлення було для

● КОНКУРС РОМАНТИЧНИХ ІСТОРІЙ

Кохання може все!

Друзі! Розкажіть свою романтичну історію, яка змусить чиєсь серце стукати по-особливому. Переконані, ви це зможете

Ваша історія має розпочинатися або закінчуватися словами: «І тут у двері постукав чоловік...».

Обсяг оповідання – до 2 друкованих сторінок формату А4 шрифтом 14 (або до 4500 символів).

Ваші історії приймаються до 22 квітня 2024 року на адресу: Газета «Так ніхто не кохав», 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області (або на електронну – takvolyn@gmail.com).

Найкращі оповідання будуть

опубліковані в нашому виданні «Так ніхто не кохав», а їхні автори отримують від редакції подарунки. А ще раді були б почути від вас адреси, про які просто і величю кажуть: «Тут живе справжня Любов».

Творімо газету разом!!!

Фото із сайту molodiyty.com.ua.

Водній годині кохання – ціле життя (Оноре де БАЛЬЗАК).

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

«Півень може і добре кукурікає, але яйця все-таки несе курка»

● СВІТОВЕ ІМ'Я

15 цитат «залізної леді»
Маргарет Тетчер

Василина СМЕТАНА

НАША ДОВІДКА:

Маргарет Гільда Тетчер, (1925–2013) – британська політична діячка, 71-й прем'єр-міністр Великої Британії у 1979–1990 роках, лідерка Консервативної партії в 1975–1990 роках, баронеса – з 1992 року.

Перша жінка на цій посаді, а також перша жінка, яка стала прем'єр-міністром європейської держави. Прем'єрство Тетчер стало найтривалішим у ХХ столітті.

А ще через рішучі методи управління її називали «залізна леді». За 11 років на посту прем'єр-міністра економіка Англії зросла в три рази, проведено політичні реформи, модернізацію. Великобританія стала однією з провідних країн Європи і світу.

МИ ЗІБРАЛИ ДЛЯ ВАС 15 КРАЩИХ ЦИТАТ ЦІЄЇ ВЕЛИКОЇ ЖІНКИ:

1) 90% наших турбот сто-сується того, що ніколи не станеться.

«Ніколи не здавайся – і ти побачиш, як здаються інші».

Чому я вирішила стати політиком?

Все просто. Я була дуже страшною для проституції і занадто дурною для крадіжок.

2) Я - виключно терпляча, за умови, що врешті-решт буде по-моєму!

3) Якщо жінка проявляє характер, про неї кажуть: «Погана баба». Якщо характер проявляє чоловік, про нього кажуть: «Він – хороший хлопець».

4) Ніколи не слухайте адресу на свою адресу. Бо навіть

якби ви вмiли ходити по воді, то будьте впевнені, хтось обов'язково скаже: «Дивіться, він навіть не вмiє плавати».

5) Справа не в тому, скільки часу ви проводите з дітьми, а в тому, скільки любові та уваги приділяєте їм під час спільного перебування.

6) Ніколи не здавайся – і

ти побачиш, як здаються інші.

7) Чому я вирішила стати політиком? Все просто. Я була дуже страшною для проституції і занадто дурною для крадіжок.

8) Якщо сімейне вогнище і є центром життя, то все ж він не повинен бути кордонним прагнень, честолюбства і спраги успіху.

9) Півень може і добре кукурікає, але яйця все-таки несе курка.

10) Будинок повинен бути центром, але не кордонним світу жінки.

11) Пристрасть до перемоги палає у кожному з нас. Воля до перемоги – питання тренувань. Спосіб перемоги – питання честі.

12) Якщо ви хочете щось обговорити – ідіть до чоловіка, якщо хочете реально зробити – ідіть до жінки.

13) Жінки значно краще за чоловіків вмiють говорити «ні».

14) Єдиний спосіб піднятися на вершину драбини – долати сходинку за сходинкою, по одній за раз. І в процесі цього підйому ви раптом виявите у себе всі необхідні якості, навички і вміння, потрібні для досягнення успіху, якими ви, начебто, ніколи не

володіли.

15) Зверніть увагу на кожен із днів, ввечері якого вас наповнюють радість і задоволення. І ви побачите, що це – не той день, коли ви віддавалися дозвольному неробству, а день, коли вам багато треба було зробити, і ви чудово впоралися з цим.

ХТО ПРИДУМАВ «ЗАЛІЗНУ ЛЕДІ»?

«Залізна леді» – це прізвисько Маргарет Тетчер. Також використовують як жартівливо-іронічний вираз щодо рішучої, непохитної, вольової жінки, що обіймає високі керівні посади як у бізнесі, так і на державній службі, із жорстким стилем керівництва, не бажає йти на компроміс.

5 лютого 1975-го в лондонській газеті «Дейлі міррор» з'явилася стаття журналістки Марджорі Прупс про Маргарет Тетчер: «The iron Maiden» («Залізна дівка»). Фраза була похідною від «Eiserne Jungfrau» – назви знаряддя тортуру у вигляді залізного ящика, оснащеного зсередини сталевими шипами.

Вираз iron Lady (залізна леді) вперше з'явився в англійській газеті The Sunday Times від 25 січня 1976 року. Маргарет Тетчер використовувала цей вираз у своїй виборчій кампанії 1979 року: «Британії потрібна залізна леді» («The iron Lady»).

«Кохана моя, я... одружився»

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Закінчення.
Початок на с. 16

vinteres.info.

З того часу вони бачилися мало не щодня, окрім вихідних, коли Сергій їздив до матері. Якщо не могли зустрітися, він обов'язково телефонував. Розмовляли так, наче не могли наговоритися після довгої розлуки. Звичка пригоріти кохану спиною до себе (аби зігріти її) з'явилася взимку. Але й через півроку, коли надворі було тепло, він кликав її: – Ходи до мене... у кубельчко.

Його слова звучали так затишно, по-домашньому, що Вікторія навіть звично не жартувала, а просто йшла у Сергієві обійми. А він потім шепотів їй на вушко слова

Лікарі не радили їй народжувати, а вона – не послухала.

любові. Це було схоже на їх особистий ритуал, без якого не обходилась жодна зустріч. Сергій сподобався всім – і батькам, і Денисові. Матір ні про що не розпитувала, але була впевнена, що все йде до весілля. Тому, побачивши Вікторію в сльозах, розхвилювалась: що сталося? Й подумати не могла, що Сергій так образить її доньку... Якби не рідні, хтозна, як дівчина пережила б усе, що сталося. Намагалась не думати про коханого, вирвати любов зі свого серця, уникаючи місць, які могли нагадати про нього. Змінила номер, щоб не телефонував їй... Минуло три роки. За цей час Вікторія жодного разу не зустріла Сергія.

Чи щасливий у своєму сімейному житті? Намагалась про це не думати. Одного суботнього ранку їй знову захотілося пробігтися парком. Вийшла раненько, коли тільки зійшло сонце. Віяло прохолодою, травичка виблискувала росю. Бігти розхотілося, і Вікторія просто пройшлася. Ноги самі привели до їхньої з Сергієм лавки. Присіла і, прикривши очі, підставила обличчя лагідному вітерцеві. Раптом тишу обірвав дитячий голос:

– Тату, тут – мама! Перед нею стояв маленький хлопчик із м'ячем у руках. До нього підбіг

Фото із сайту freepik.com.

Тепер у теплих чоловічих обіймах ніжилися двоє: Вікторія і Віктор.

батько:

– Ні! Це тьотя.

– Чому вона сидить на нашій лавці?!

– Не сваріться, я вже піду, – відповіла Вікторія і глянула на чоловіка.

– Сергію?

– Вікторіє?

– Це твій синок? Як сімейне життя? – відповіла черговими запитаннями, не виявляючи емоцій. Хотіла піти, не чекаючи

відповіді, але Сергій затримав:

– Почекай...

Сама не розуміє, чому послухалась, знову присіла на лавку.

А він – поруч із сином на руках.

Сергій говорив, а в неї знову по щоках текли сльози...

...У Лесі почалися передчасні пологи. Хлопчика вдалося врятувати. А Леся... Виявилось, що лікарі не радили їй народжувати, а вона – не послухала. Від усіх приховала те, що має проблеми зі здоров'ям. Знала, що Сергій, як лікар, наполягатиме дотриматися порад кардіолога. Дізнався про все запізно. Вся надія – на кесарів розтин. Та Леся після одруження відмовилась лягати в лікарню, хотіла побути з Сергієм, який перебував у відпустці.

Потім він картав себе за неухажливість та байдужість до неї. Але виправити щось було немож-

ливо.

Малюка забрала Леся на мати, оформивши декретну відпустку. А Сергій повернувся на роботу, на вихідні приїжджав до сина.

Коли підріс, забрав до себе, влаштувавши до дитячого садка. Зустрічей з Вікторією не шукав, почувачись винним перед обома: дружиною і коханою. Але щоранку бігав у парку і разом з сином у вихідні сидів на їхній лавці.

Якось неочікувано для себе пообіцяв йому, що колись сюди прийде його мама...

– От і все. А ти як живеш? Заміж вийшла?

– Ні... Як назвав сина?

– Віктором...

... Вона поверталась додому з відчуттям того, що Сергій її не втратив. І вона, здається, тепер має сина...

... – **Ходіть в кубельчко!**

Тепер у теплих чоловічих обіймах ніжилися двоє: Вікторія і Віктор.

• ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

Зауважую я, помітивши, що мій демон розливає вранішню каву у звичні білі порцелянові філіжанки із золотим пояском, на одній з яких відучора з'явилася тріщинка

«Кажуть, пити щось із чашки з тріщиною – погана прикмета»

Фото із сайту ukr.net.

«Зовнішня ж досконалість – штука спірна, бо що у світі ідеальне? Чи хто...»

Подумки я торкаюся до кожної тріщини у своєму серці. Згадую і відтворюю їхні шляхи.

мені чомусь часто думається про тріщини. В собі. У комусь. Між собою і кимсь.

Глибокі чи поверхневі, видимі чи не дуже. Відчутні – як загроза цілісності. Або ні.

Подумки я торкаюся до кожної тріщини у своєму серці. Згадую і відтворюю їхні шляхи.

Якісь із них схожі на

блискавки, що розтинали небо літньої ночі.

Якісь – на висохлі русла річок.

Інші – на стрижневу кореневу систему (а нічого було пускати коріння в чимось серці, потім видирати себе звідти і пересаджувати – куди?).

Ще якісь – ніби тріснув під ногами ненадійний пе-

редвесняний лід – промені розломів розбіглися до горизонту і проступила крізь них чорна вода.

Тріщини, які були до. Когось чи чогось.

Які так і не вдалося заповнити ніяк і нічим.

І ніким.

І замаскувати теж не вдалося.

Тріщини, які додалися після.

Дороги зморшок на пергаменті шкіри.

Каньйони, які розділяють частини світу на мій і нічий, щоб можна було в нічийому хоча б не думати про своє.

Я не знаю, яка на те рада – на те, що іноді навіть щось довершене й нібито ідеальне може надтріснути не лиш через умисний, але навіть через необережний рух, вчинок або слово.

І що потім із цим робити – клеїти уламки, вдаючи, що нічого не сталось? Викидати їх? Берегти, як пам'ять?

Демон кілька разів повільно проводить пальцем

по тріщині на чашці й по тому одним ковтком допиває каву:

– Японці, котрі вірять в дев'ятихвостих лисиць, одна з яких живе у Чорному лісі мого серця, в мудрості своїй вигадали мистецтво кінцугі. Тріщини в посуді вони заповнюють клеєм, щоб зберегти цілісність, та означають золотом, аби вони були видимі. Ніхто не ховає тріщин. Навпаки – їхнє існування визнають і підкреслюють.

Бо ж історія об'єкта – це і сколи, і тріщини, і потертості, і подекуди вицвілий колір, синці, садна, гупі, розтяжки, шрами, зморшки і що там іще.

Все це, вірять майстри кінцугі, не заслуговує на забуття.

Я слухаю його – і розумію, що іноді мудрість, яку мені дарують, буває мудра, але саме в той момент – не моя.

В інший день я би, може, й погодилась – і прийняла її. Але не сьогодні. Я відставляю свою чашку, знаючи, що з цього моменту вона буде самотньою.

– Ну так. Історія об'єкта – на забуття не заслуговує. Хто ми без своїх тріщин і шрамів? Але іноді, коли тріщини все псують – чому би просто не позбавлятися від надтріснутого? Відтак – я куплю нам нові чашки.

Мені хочеться забувати...

Наталка МУРАХЕВИЧ,
оповідання із серії
#покирозчиняєтьсяцукор-101

Поки в каві розчиняється цукор, Ангел в саду годує птахів, ми ж із демоном мовчимо.

Зимовий ранок, пронизаний вологим холодом, огортає світ сірістю – і у рамці вікна дивною графікою на цьому тлі проступають гілки замерзлих дерев.

– Ще би я вірив у хороші чи погані прикмети, – посміхається демон, відпиваючи із надтріснутої філіжанки, яку він узяв собі. – Я і сам прикмета не дуже добра. А це просто поверхнева тріщина. Вона не заважає використовувати чашку за призначенням. Зовнішня ж досконалість – штука спірна, бо що у світі ідеальне? Чи хто...

Я не хочу з ним сперечатись. Січневий холод знерухомлює в мені взагалі всі бажання, окрім – бути в теплі і дивитися на вогонь. З самого ранку я палю жовті й червоні свічки.

– Знаєш, цими ночами

• ЦЕ – ЦІКАВО

Числа впливають на наше життя. І це, як ніхто інший, розкриває наука нумерологія. Давайте ж спробуємо розібратися, що означає цифра, що знаходиться в кінці вашого року народження

Остання цифра вашого року народження передбачає долю

Ліна ВОГОНЬ

Як не дивно, але рік народження здатний багато сказати про вас, розкрити характер і призначення через стихію, яка була підвладна вашому року народження. Не вірите, що таке, дійсно, можливо?

Розкриємо секрет – існує 5 основних природних сфер, які підвладні тому чи іншому року народження: Вогонь, Вода, Метал, Земля і Дерево.

Розглянемо, які ж цифри – під якою стихією, і що вони означають.

ЦИФРИ 0, 1 – МЕТАЛ.

Назва сфери говорить за самих людей: міцні, стресостійкі, здатні відновлювати швидко фізичні

Фото із сайту you.

Усе впорядковується відповідно до чисел (Піфагор).

Існує 5 основних природних сфер, які підвладні тому чи іншому року народження: Вогонь, Вода, Метал, Земля і Дерево.

і духовні сили. Одинаки, звикли всього добиватися самостійно, прислухаються виключно до своєї думки. Прямолінійні люди, які наполегливо домагатимуться свого.

У пріоритеті у них – багатство і влада. Ніколи не визнають своїх помилок.

ЦИФРИ 2, 3 – ВОДА.

Добрі, чуйні, великодушні і з багатою уявою. Оригінальні і знаходять нестандартні рішення для деяких завдань. Саме це дає змогу їм відрізнитися на тлі інших співробітників і легко рухатися по кар'єрних сходах.

Акуратні і педантичні у виконанні своїх обов'язків, контролюють все до дрібниць.

ЦИФРИ 4, 5 – ДЕРЕВО.

Упевнені люди, які звикли добиватися своїх цілей працьовитістю і праведністю. Прагнуть вивчити щось новеньке, дозволяють собі експериментувати. Основна мрія на все життя – це пізнати великий світ. Прагнуть розгадати всі загадки світу.

ЦИФРИ 6, 7 – ВОГОНЬ.

Мандрівники, шукачі пригод на свою голову. Саме так можна охарактеризувати таких людей. Вони не бояться ризикувати і з задоволенням занурюються з головою в невідоме. Володіють вродженою чарівністю і умінням користуватися цією якістю.

ЦИФРИ 8, 9 – ЗЕМЛЯ.

Спокійні і розважливі. Вони можуть стати надійною опорою. Також – горді та здатні оцінювати себе гідно. Під кожною своєю дією або словом мають ряд обґрунтувань.

Розум і порядок – це все, на що вони орієнтуються при вирішенні будь-яких питань. А ось невідомість їх, як правило, лякає.

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Кохання – єдина пристрасть, що не визнає ні минулого, ні майбутнього

(Оноре де Бальзак).

На Великдень і крашанки «цілюються»

● СВЯТО НАБЛИЖАЄТЬСЯ!

Христосуння – це один із найдавніших ритуалів на Великдень, який зберігся до нашого часу

Люди вітають одні одних «святим поцілунком» – тричі цілючись у щокі з словами: «Христос воскрес» – «Воистину воскрес!» Про цей звичай писав ще святий Йоан Золотоуст. Коли люди христосуються, вони діляться апостольською новиною про Воскресіння Сина Господнього.

Якщо християни західного обряду 31 березня вже відзначили день Воскресіння Сина Божого, то східного святкуватимуть Великдень цьогогоріч аж 5 травня. Сподіваємось, наші рецепти стануть вам у пригоді, щоб зробити цей день особливим, незважаючи на кляту війну.

Не даремно цей день називають великим. Адже на Великдень навіть сонце довше не заходить.

Християни східного обряду святкуватимуть Великдень цьогогоріч 5 травня.

РЕЦЕПТИ ВИПІКАННЯ ВЕЛИКОДНЬОГО ХЛІБА

З нами поділилися ними наші друзі-читачі

ПАСКА НАДЗВИЧАЙНА

Скориставшись цим рецептом, навіть ті жінки, яким доводиться цілий день проводити на роботі, зможуть потішити своїх рідних смачною і пухкою домашньою паскою. Адже все так просто: тісто розчиняєте вранці, а ввечері додаєте решту складників і печете великодній хліб

Інгредієнти: 3–4 скл. цукру, 18 жовтків, 200 г вершкового масла, 200 г маргарину, 200 г свіжих дріжджів, 0,5 скл. олії без запаху, 1 л молока, борошно, ванільний цукор, 1 скл. родзинок.

Приготування. На дно миски висипати 2 склянки цукру, вилити трохи збитих жовтків. На них пострегати ножом масло й маргарин, подрібнити дріжджі, зверху висипати решту цукру і залити теплим (але не гарячим!) кип'яченим молоком. Все! Миску накрити рушничком і залишити на півдобі. Через 10–12 годин просіяти борошно і вимісити – чим довше, тим смачнішими

будуть паски (місити не менше 40 хвилин). Тісто має вийти дуже м'яке, еластичне і блискуче. Додати родзинки, ванілін, олію, ще раз добре вимісити, після чого зразу розкласти у форми, заповнюючи їх на третину. Коли паски піднімуться, змащуємо верх збитим жовтком і випікаємо у попередньо розігрітій духовці або в печі. Оздоблюємо на свій смак.

АРОМАТНА

Якщо вам до вподоби запах мускатного горіха, кардамону, шафрану – цей рецепт саме для вас

Інгредієнти: 0,5 л молока, 2 скл. цукру, 60 г свіжих дріжджів, 1 ч. л. солі, 4 яйця, 200 г вершкового масла, 100 г сметани, близько 1 кг борошна, 0,5 ч. л. кардамону, 0,5 ч. л. меленого мускатного горіха, дрібка шафрану, 0,5 скл. родзинок, 1 пакетик ванільного цукру.

Приготування. Перебрані та промиті родзинки замочити на ніч у лікері, коньяку чи апельсиновому соці. Шафран залити 20 мл горілки або спирту. В теплому молоці розчинити цукор і

дріжджі. Додати сіль, яйця, сметану, масло та прянощі. Всипати борошно і вимісити тісто, щоб воно не було крутим. Додати родзинки, вимісити ще раз і залишити в теплому місці на 8 годин. В міру необхідності його треба обминати (приблизно 2–3 рази). Вимісивши в останній раз, розкласти у форми на 1/3 і дати «піднятися».

Випікати при 180 градусах – від 25 до 60 хвилин залежно від розміру.

АПЕЛЬСИНОВА

Завдяки цьому сонячному фруктові паска набуває і яскравого забарвлення, й особливого запаху

Інгредієнти: 300 г борошна, 1 пакетик дріжджів сухих швидкодіючих, 150 мл молока, 1 апельсин, 100 г цукру, 1 яйце, 140 г масла вершкового, 75 г родзинок, 30 г мигдалю, дрібка солі.

Приготування. У теплому молоці розчиняємо дріжджі, додаємо трохи борошна, добре перемішуємо. Накриваємо миску чистим вологим кухонним рушником, ставимо в тепло на 1 годину. Великий апельсин очищаємо від цедри і віджимаємо сік. Виходить

апельсиновий фреш. В окремій мисці змішуємо борошно, сіль, яйця, розтерті з цукром, і розтоплене масло. Вливаємо апельсиновий фреш, дріжджову закваску, ретельно вимішуємо і залишаємо в теплі ще на 1 годину. Родзинки промиваємо і заливаємо коньяком (або теплою водою) на 5 хвилин. Додаємо в тісто і добре перемішуємо. Форми для випічки пасок змащуємо, на дно викладаємо мигдаль, зверху – на третину заповнюємо готовим тістом, накриваємо рушником хвилин на 20–25, щоб тісто піднялося. Випікаємо паски в розігрітій до 180 градусів духовці близько 45 хвилин. Виймаємо з форми трохи охолодженими. Готову паску прикрашаємо глазур'ю (1 охолоджений білок збиваємо, поступово додаючи пів склянки цукрової пудри). Наносимо глазур на паски і залишаємо підсохнути.

ІТАЛІЙСЬКА

Вона – пухка й ніжна, і той, хто хоч раз її скуштував, неодмінно захоче спекти це диво ще раз

Інгредієнти: 1 л молока, 65 г свіжих дріжджів, 7 яєчних жовтків, 500 г цукру, 1 лимон, 150 г родзинок, 200 г цукатів, 170 г вершкового масла, 100 мл олії, 1–2 ч. л. куркуми, 1 ч. л. кардамону, дрібка солі, 1 яйце для змащування, борошно пшеничне вищого гатунку.

Приготування. Для опари молоко змішати з 70 г розтопленого масла і 2 жовтками, дріжджами, склянкою цукру і 1 скл. борошна. Накрити рушником на 1 годину, щоб підійшла. Далі додати решту жовтків із сіллю, склянку цукру. Борошно підсипати і вимішувати, поки тісто стане гладким та однорідним і почне відставати від рук, – чим довше місити, тим краще. Наприкінці додати решту масла (розтопленого), олію, цукати, родзинки, цедру і сік лимона, куркуму і кардамон, знову накрити рушником і дати тісту «нарухатися». Форми застелити пергаментом і змастити маргарином, викласти в них тісто, заповнюючи їх не більш як наполовину. Коли підніметься до верху форми, змастити збитим яйцем. Випікати до золотистого кольору близько години на малому вогні.

ЯКА Ж ПАСХА БЕЗ КОВБАСКИ?

Перевірені господинями святкові рецепти

САЛАТ «ПАСКА ВЕЛИКОДНЯ»

Її, виявляється, можна не тільки спекти, а й... робити закускою. Хочете здивувати гостей за святковим столом – вносьте корективи у меню. До речі, оформити у вигляді традиційного великоднього символу можна будь-який салат

Інгредієнти: 0,5 кг вареного курячого філе, 5 варених яєць, 150 г твердого сиру, 1 банка консервованих ананасів, 1 банка консервованої кукурудзи, невеликий пучок зеленої цибулі, сіль та перець – за смаком.

Приготування. Курятину й ананаси нарізати дрібними кубиками, яйця і сир потерти, додати кукурудзу (трохи зали-

шити для оздоблення), посолити й поперчити, заправити майонезом і добре вимішати. Додавайте майонез поступово, невеликими порціями, щоб не переборщити, інакше салат погано триматиме форму. Для створення «паски» нам знадобиться форма без дна довільного діаметру (якщо у вас такої немає – найпростіше вирізати її з 2- або 1,5-літрової пластикової пляшки чи із жерстяної банки з-під ананасів, видаливши дно). Укладаємо в неї салат, обережно знімаємо форму, боки «паски» обсипаємо панірувальними сухарями, верх змащуємо майонезом і прикрашаємо на власний смак, найпростіше – посипати кукурудзкою, дрібно порізаніми зеленою цибулею, болгарським перцем.

ПЕЧЕНА ДОМАШНЯ КОВБАСА

Мабуть, у багатьох дитячі спогади про святкові приготування асоціюються з тим, як бабуся виїмала з печі ароматні кільця ковбаски? Приготуйте й ви таку смакоту для своєї сім'ї! Нема печі, то підійде і духовка

Інгредієнти: 3 кг свинини, 1 кг яловичини, 700–800 г сала, 1 ч. л. цукру, сіль за смаком, чорний мелений перець, жменя гірчиці у зернах, свинячі кишки.

Приготування. М'ясо порізати тонкими шматочками, сало – дрібними кубиками, посолити до смаку, поперчити, додати цукор і ретельно вимішати. Мішати бажано довго, щоб фарш, як тісто, почав відставати від рук. Наприкінці всипати промиту гірчицю і ще раз вимішати. Якщо сумніває-

теся, чи достатньо солі, можна з фаршу зробити млинець і підсмажити його на сковороді під кришкою. Скуштуєте його – і знатимете, чи потрібно досоловати. Готовим фаршем, за допомогою м'ясорубки і спеціальної насадки, начинити (не дуже щільно) почищені і добре промиті кишки, кінці до зав'язувати. Ковбаси викласти на деко, попроколювати в кількох місцях голкою і спекти у духовці. Ставити ковбасу в гарячу духовку не можна, щоб не потріскалися кишки. Тому розігрійте її до 100 градусів, поставте деко з ковбасою, а тоді нехай духовка гріється до 180–200 градусів. Випікати приблизно 40 хвилин.

САЛАТ «ЧОЛОВІЧІ ПРИМХИ»

Він поєднав у собі прості, але сміливі продукти – м'ясо та

помідори. Готувати салат досить швидко й легко

Інгредієнти: 400 г індичого філе, 400 г помідорів, невеликий пучок зеленої цибулі, олія для смаження, сіль, перець, майонез – до смаку.

Приготування. Відварити м'ясо до готовності, розрізати на середньої величини шматочки й обсмажити на сковороді з додаванням олії, до золотистої скоринки. Помити помідори, обсушити паперовими серветками і пократити півскибочками. Зеленої цибулю дрібно посікти. Змішати всі інгредієнти, додати за смаком сіль, мелений чорний перець, майонез, ще раз перемішати.

До речі: за відсутності індичого філе цей інгредієнт можна замінити яловичиною – також буде смачно.

«Ну, любов – то таке...», але «хай дзвонить подружка»

● СЕ ЛЯ ВІ

Певний час я шукала роботу, тож звичка читати відповідні повідомлення на інформаційних дошках – залишилася. От на одній із луцьких зупинок днями й побачила таке оголошення (на фото). Стало цікаво поспілкуватися з його автором, що ж він скаже дівчині (жінці), яка відреагує на цей короткий текст із пікантним змістом наприкінці

Лана ПРАЦЬОВИТА

От і набрала з цікавості вказаний номер:

- Слухаю, – відповів, судячи з голосу, старший чоловік.
- Алло, добрий день.
- Добрий день.

«А чого це плугатарі ті плуги з собою тягають?..»

● ВЕСЕЛА СТОРІНКА

Якби Тарас Григорович Шевченко жив зараз і вів би фейсбук, то це було б приблизно так...

Осип КУРИЛАС

ПИШЕ ТАРАС ГРИГОРОВИЧ У ФЕЙСБУЦІ:

«Садок вишневий коло хати.
Хрущі над вишнями гудуть.
Плугатарі з плугами йдуть.
Співають ідучи дівчата.
А матері вечерять ждуть...»

КОМЕНТАРІ:

«Вишні біля хати не треба садити, біля хати треба саджати горіх, бо горіх – то дуже від мух добре».

«Слухайте, чому вечерю завжди має готувати мати? А мати що, – не напрацювалася за день? Ось у мене в родині завжди готує чоловік – і

– Дзвоню до вас за оголошенням про пошуки помічниці по господарству.

- А ви працюєте чи вчитесь?
- Я, власне, для подружки-студентки дізнаюся інформацію.

дентки дізнаюся інформацію.

- Хай дзвонить подружка...
- Скажіть, попередньо: з якої по яку годину робота?

Може два рази на тиждень, може раз, може 3 рази... Хай дзвонить подружка.

– У вечірні години, в основному, бо я сам працюю вдень. А ввечері – на годину, на дві, на три.

– Кожного дня чи 5 днів на тиждень?

– Не кожного, в залежності від того, як робота з'явиться: може два рази на тиждень, може раз, може 3 рази... Хай дзвонить подружка.

– А зарплату яку ви пропонуєте?

рається? Кухня – то не для чоловіків!»

«Я хочу порекомендувати дуже гарний засіб від хрущів. Сама користуюсь багато років. І недорого коштує».

«Ці дівчата вже «задрали», кожного вечора йдуть і пісень волають, порядку для них не існує! Наступного разу буду поліцію викликати».

(Коментар до цього коменту: «Та заміж їм треба, терміново. Ходять – горлопанять, бо чоловіка нормального в них нема»).

«Людоньки, порадьте, а що ви готуєте на вечерю для плугатарів, щоб дешево і ситно?»

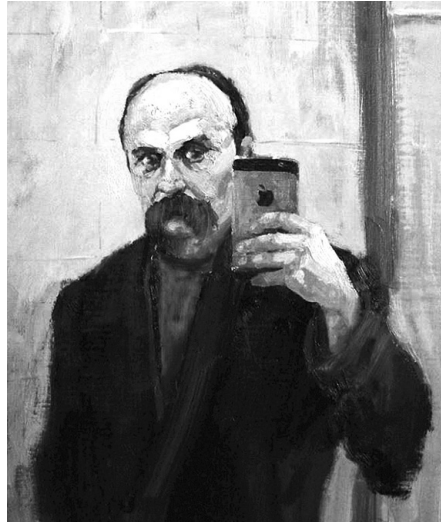
(Коментар до цього коменту: «А в тебе що, руки – не з того місця, що сама готувати не вмієш?»).

«А я посадила сакури. Нашо мені ті вишні. Ось фото, подивіться»

«Автор, ви все брешете. Коли вишні квітуть, то хрущів ще нема».

(Коментар до цього коменту: «А де він написав, що вишні квітуть?»

Картина Юрія ШАПОВАЛА.

Художник із Полтави Юрій Шаповал створив серію картин під назвою «Григорович», на одній з яких Тарас Шевченко робить селфі на айфон.

знаєте, так смачно готує!»

(Коментар до цього коменту: «Він що в тебе – гей, що на кухні по-

ні. Тому що ти зі мною не говориш на ці теми...»

- Наприклад?
- Хто такі коханець, коханка?
- Коханець – це класний чоловік, друг сім'ї, помічник тата...

Донька: – Зрозуміло. А хто така коханка?

Мати скрушно: – Ох, доню... Це – злодійка.

Донька, округливші очі: – Мамо, вона краде те, що погано лежить?

– Ні, вона краде те, що добре стоїть...»

– От скільки разів повторювати? Не коханка, а двоюрідна дружина!

Показання злочинця: «Приходжу до-

дому, у дружини – коханець, дивлюся у вікно – втікає, ну, я за тумбочку – і кидаю в падлюку».

Показання потерпілого: «Біжу, займаюся спортом, і тут – «бах» – тумбочка».

Показання свідка: «Сиджу я, значить, в тумбочці ...».

Чоловік-військовий застає дружину з коханцем, витягує пістолет:

– Пішли!
Вийшовши на вулицю, чоловік пропонує коханцю:

– Давай я вистрелю два рази – і падаємо. До кого з нас дружина першою підбіжить, той з нею і залишиться.

Дружина чує два постріли, дивиться у вікно і кричить:

– Вона буде нормальна, дискримінації не буде.

– Мінімальна чи більша?

– Бачите, це ж не фабрика, не конвейер, що там – 8 годин. Все буде договорено на рахунок оплати, питання будуть вирішені... Дякую за дзвінок, то передайте – хай дзвонить».

– Та нема за що... А то правда, що треба якісь інтимні послуги надавати?

– Кого?..

– Як в оголошенні у вас написано про «...бути коханою», то – серйозно?

– Ну, любов – то таке...

– Бо так заінтриговано написано...

– Буде чи не буде, це – вже така справа... Добре, хай дзвонить – передайте. До побачення.

P.S. Коли ж за вказаним в оголошенні номером зателефонувала моя старша знайома, то його автор запитав напругу, скільки їй років. Коли сказала, що – 50, і у цьому віці вміє все, про що він написав, то чоловік відповів: «Уже знайшов помічницю».

Просто ж про садок мова»).

«Де ви тих хрущів побачили? Холоднеча така, якась аномалія, то все – глобальна зміна клімату, ще не було такого холодного травня».

Слухайте, чому вечерю завжди має готувати мати? А мати що, – не напрацювалася за день?

«А чого це плугатарі ті плуги з собою тягають? Ось я збудував комору для плугів прямо на полі – дуже зручно. І нічого тягати з собою не треба».

«Вечеряти – то зло. Я на інтервальному голодуванні, вже два роки як відмовилась від вечері, за цей час схудла на 25 «кіло» і виглядаю, як дівчинка. Зараз в мене є коханець, на 10 років молодший, я – дуже задоволена».

Тарас Шевченко: «Дивлюся, аж світає...»

– Сергію, злязь із антресолі, обидва застрелилися!

– Розо, а ви таки знаєте, що я одружений?..

– Ой, Ізю, я вас прошу: але ж... не кастрований!..»

– Чому ви розлучились?

– Через секс.

– У сенсі, рідко ним займались?

– Часто, але не водночас.

Жінка вибирає шафу в меблевому магазині. Продавець запитує:

– Навіщо вам така велика шафа? Маєте такі високі стелі?

– Ні, сусіда!

● УСМІХНІТЬСЯ!

– Сьомо, а шо в тебе було найбільш образливе за все життя?

– Образливо, Фімо, це коли ти на роботі, а сусід надсилає SMS із проханням займатися сексом тихіше!

– Уявляєш, у мого коханця постійно рвуться гумові націоцюрники!

– Щастить... А у мого – постійно спадають.

Дівчинка-семикласниця, прийшовши зі школи, говорить:

– Мамо, я така дурна, така дурна...

– Що сталося, сонечко? Чому?

– Ну, дівчатка у нас такі «просунуті», знають значення багатьох слів, а я –

Показання злочинця: «Приходжу до-

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Веснянки, ластовиння, ряботиння... Ну чому ці «сонячні поцілунки» розсипалися золотавими цяточками саме на її обличчі?

Ольга ЧОРНА

ДІТЛАХИ ДРАЖНИЛИ РОМАНУ:

– Ряба, ряба... І не лише ряба, ще й – рудоволоса.

Хоча її волоссю можна було тільки позаздрити: густе, довге, кучеряве, аж переливається на сонці. Та дівчину це зовсім не тишило. А ім'я! Ромка – так її кликали. Романа злостилася. Могла й штурханом відповісти. Особливо – хлопчиськам.

Вона не знала своєї матері. Та, що її народила, залишила дівчинку перед порогом дитбудинку. Маля знайшов водій Роман. Тому й назвали Романою.

Вона плакала, коли когось з дівчаток та хлопчиків «знаходили» батьки й забирали з дитбудинку, її ж оминали. Потім в інтернаті їй «кинули»:

– Рудих не люблять.
– У мене волосся – золоте, а не руде!

«У мене волосся – золоте, а не руде!»

Дівчина із... сумними веснянками

З неї сміялися.

Це улюблена вчителька – Наталя Несторівна – сказала Романі, що в неї гарне золоте волосся.

– Ромка, ти будеш шукати свою маму? – якось запитала подружка Оксанка.

– Навіщо? Я їй не потрібна. А ти?

– Буду. Мама мені сниться.

Дуже гарна. На актрису схожа. – Ти все вигадуєш. Як тобі може снитися мама, якщо ти її ніколи не бачила?

Оксанка засмутилася, що подружка їй не вірить... Романа також інколи подумувала, що шукатиме маму, коли виросте. Але де? І чи варто? Та й вона їй ніколи не сниться. У неї була інша мрія: закінчити

навчання й назавжди податися звідси. У містечку вихованців називали «панські діти». Бо школа розташовувалась у колишньому панському маєтку. Добудували нові корпуси. Осучаснили стару будівлю. Але містяни й надалі їх кликали «панськими дітьми». Романі це не подобалось. Бо ж вони – сироти, а не розма-

ніжені дітиська. А ще вона хотіла вивчитися на медсестру й працювати на «швидкій». Усе через випадок із розбишакуватим Андрієм. Він чи не єдиний із хлопчиськів не глузував із її рудого волосся. Навпаки, захищав. Потай ділився ласощами, якими пригощали дітей на свята. Приносив яблука з чужих садків та горіхи, за якими бігав аж у передмістя.

Одного разу Андрій упав з горіха й добряче забився. Сталося це на очах у Романи. Тоді хлопці й дівчата з її класу пішли трусити нічийні горіхи в передмістя. Коли хлопець упав, діти здійняли галас. Побігли до найближчої хати. Тамтешні господарі викликали «швидку».

Медсестричка була дуже молодою. Лагідним голосом заспокоювала Андрія, гладила волосся, підстрижене «під їжачок». Хлопець плакав. Не від болю. Від доброти медсестри. Його могла б так заспокоювати мама, але він її не знав. Тоді Романа й вирішила вивчитися і також працюватиме на «швидкій»...

Продовження історії – на с. 10

«Кохана моя, я... одружився»

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ

– Що ти робиш?
– Розгладжую зморщечку на твоєму лобі.
– Хіба вона там є?
– Є. Ледь помітна... Я казав, що люблю тебе?
– Тисячу разів.
– Хіба? Як я встиг це зробити за пів року знайомства?.. Я тебе люблю...
– Як довго я тебе чекала...

Фото із сайту wol.jw.org.

«– Ти мене вже втратив...»

«Тільки тепер розумію, що таке кохання... до болю».

vinteres.info

Сергій повернувся після двотижневої відпустки. Вікторія якимось шостим чуттям відчувала, що сьогодні станеться щось незвичне. Вона заглядала у вічі коханого і за закоханим поглядом вловлювала ще щось таке, що змушувало хвилюватися. «Он і зморшку знайшов, якої немає. Таке враження, що хоче щось сказати, але вагається», – майнула думка.

– Ти якийсь дивний сьогодні. Не захворів?

– Я хочу тобі зізнатися. Але спочатку обійму мою кохану.

У його теплих обіймах вона почувалася затишно.

– То що ти хотів сказати?

– І не говорив би. Але – не можу... Кохана моя, я... одружився...

Вікторія завмерла в обіймах, втрачаючи почуття реальності. Їй почулося чи він справді сказав, що...

– Я не говорив тобі, що був заручений і готувався до одруження. Не знав, що так закохаюся в тебе з першого погляду. Ми з Лесею – однокласники, сиділи за однією партою, дружили спочатку, а потім мені здалося, що дружба переросла у любов. З нею завжди було так зручно. Вона мене з пів слова розуміє.

– Її звать Лесея...

– Тільки тепер розумію, що таке кохання... до болю. Коли я повертався від тебе, то нічого навколо не помічав, не бачив, що Лесея вагітна. Вже скоро сім місяців. У нас всього один раз це було. Спонтанно. Я

тоді й оспівчився. Ми планували весілля на осінь. Думав, що ще встигну їй зізнатися про тебе. Як приїздив додому на вихідні, спілкувався з Лесею більше телефоном. Ми майже не зустрічалися. Вона сама часом посилалася на зайнятість. Потім зрозумів чому. Тоді ж не переймався... Коли бачились, нічого не помічав. Така маленька, худенька. Ще й так одягалась, що живота не було видно. Чи, може, я був такий неуважний. А вона нічого мені не говорила. Потім з'ясувалось, що вагітність протікає важко. Лесея кілька разів лежала в лікарні. Вона не зізнавалась мені, а ще – ображалась за неувагу, чекала, поки сам поцікавлюсь, чому вона часом уникає зустрічей. А я не цікавився. Сергій говорив, не випускаючи Вікторію з обіймів. Вона не пручалася. Скотившись по щоді, на її губи впала солона сльоза. Інша «обпекла» руку

коханого. Відчувши сльозу, він торкнувся губами її волосся.

– Пробач, я зробив тобі боляче. Але мушу: хочу, щоб ти знала... Я про все дізнався від своєї мами саме тоді, коли вирішив розповісти про тебе. Не знав, що вона теж готувалася до зустрічі зі мною, бо бачила Лесею, говорила з нею. Не встиг переступити поріг, мама приголомшила новиною. Вона ніколи не втручалась у моє особисте життя, а тут виставила ультиматум:

«Негайно йдеш з Лесею до РАГСу, або ти – не мій син!». Сергій ще міцніше пригорнув до себе дівчину і продовжив:

– Як міг вчинити інакше? Як я міг розповісти про тебе, кохана?.. Весілля не буде. Ми просто розписалися. Після народження дитини я заберу Лесею до себе. А поки що вона побуде в матері. Ми так домовилися. Я дочекаюсь слухного моменту, все їй розповім про тебе і ми розлучимось. Дитину я не покину. Ти чекатимеш? Я так боюся тебе втратити.

– Ти мене вже втратив, – відповіла вона, вириваючись з обіймів. – Пусти...

...Він не наздоганяв, так і залишився сидіти на їхній улюбленій лавці у затишному куточку міського парку. Дивився, як кохана все далі віддалялася від нього. А вона бігла, не розбираючи дороги, повторюючи: «Чому це сталося саме зі мною? За що?».

...Одразу після закінчен-

ня вишу Вікторія повернулася додому. Любов до рідного міста не зникла за роки столичного навчання. До того ж на неї чекало робоче місце за спеціальністю на фірмі брата. Денис був для неї головним наставником і захисником, навіть від батьків. Вони – кадровий військовий та вчителька – відрізнялися суворим стилем виховання. Вікторія ж з дитинства була волелюбною, тому їй частенько діставалося від матері. А Денис, старший за неї на десять років, частенько брав сестричку під особистий захист. Саме він умовив матір, яка мріяла про те, що Вікторія вступатиме до педагогічного, не наполягати на цьому і відпустити доньку до столичного вишу. Тепер своє захоплення комп'ютерною технікою та дизайном вона практикує на його фірмі. Перший день її повернення додому ознаменувався падінням. Вивих щиколотки! Такий діагноз поставив молодий незнайомий лікар. Один його погляд – і дівчина забула про біль. Вдруге вони зустрілися в парку, коли морозним ранком робили пробіжку. – Вікторіє, чи не зарано ви нантажуєте ногу? Вона озирнулася і одразу впізнала лікаря. Дивно, він запам'ятав її ім'я! – Ні. Дякуючи вам, вже можу бігати.

Закінчення історії – на с. 12